SORIN CERIN

Teoria Genezei Universale

coaxiologie semantica

SORIN CERIN

TEORIA GENEZEI UNIVERSALE

SEMANTICA COAXIOLOGICĂ

Manufactured in the United States of America

ISBN-13:
978-1466332294

ISBN-10:
1466332298

CUPRINS

CAPITOLUL I

COAXIOLOGIA SEMANTICĂ

1

Dimensiunile cum sunt Timpul şi Spaţiul din Universul Coeficientului Logic 2 posedă la fel ca şi Omul o anumită Amprentă. Atît Timpul cît şi Spaţiul sunt de fapt nişte Elemente care definesc o anumită Dimensiune. Aceste Elemente aparţin Cunoaşterii Deschise, întrucît orice Element despre Dimensionalitate aparţine acestui tip de cunoaştere care provine din Starea de Fapt. Acest lucru înseamnă că Amprenta Timpului său Spaţiului reflectă un anumit Element, din cadrul Cunoaşterii Deschise care reprezintă în urma reflectării Dimensiunea Temporară sau Spaţială.

Şi în cazul Omului se petrece la fel. Dacă Amprenta Omului reflectă un Element al Dimensiunii Temporare sau Spaţiale, atunci acea Amprentă va fi percepută în Universul care cade sub incidenţa reflectării respective ca fiind Timp sau Spaţiu. Prin urmare şi Omul poate fi într-un anumit Univers Timp sau Spaţiu, precum Timpul şi Spaţiul pot fi Om într-un alt Univers.

Acest lucru înseamnă că fiecare Amprentă poate da aceleaşi însuşiri în urma reflectării acesteia într-un Element al Cunoaşterii Deschise sau al Cunoaşterii Închise dacă un anumit Univers cade sub incidenţa reflectării respective.

Oare Elementele Cunoaşterii Închise sau ale Cunoaşterii Deschise nu posedă şi ele Amprentele lor?

Fiecare Element al oricărui tip de Cunoaştere are propria sa Amprentă.

Atunci cînd Amprenta unui Element, oricare ar fi el, chiar dacă nu aparţine unui anumit tip de Cunoaştere, sau aparţine doar Cunoaşterii Deschise sau doar Cunoaşterii Închise, realizează o incidenţă cu Amprenta unui Element al Cunoaşterii Deschise care este Dimensiunea, realizează o incidenţă cu o altă Amprentă ce aparţine aceleiaşi Cunoaşteri Deschise care este Timpul, rezultat care va fi Dimensiunea Temporară, ce va realiza o nouă incidenţă cu Amprenta Existenţei, rezultat care va urma o incidenţă cu Amprenta Fiinţei şi apoi o nouă incidenţă cu Amprenta Factorului Vieţii, realizînd fiinţarea Dimensiunii Temporare, ca în sfîrşit să realizeze o serie de incidenţe cu Universele ce aparţin sistemului Existenţă, Fiinţă şi Factorul Vieţii, atunci rezultatul va fi că în acele Universe va *fiinţa* Dimensiunea Temporară.

Ce este o Amprentă? Cîndva am afirmat că orice Amprentă este un Univers. Noţiunea de Univers include o pluralitate de Elemente. Fiecare pluralitate poate avea la rîndul ei o infinitate minus Unu de opuşi. Aceasta înseamnă că odată ce gîndim prin intermediul Coeficientului Logic 2 al lumii noastre, cu siguranţă că pluralitatea va mai avea la Infinit cel puţin un Opus identic cu ea, iar dacă am fi gîndit prin Coeficientul Logic Infinit, toţi opuşii sînt identici, deci şi pluralitatea devine singularitate din perspectiva infinitului.

Prin urmare orice Univers Infinit chiar dacă structural şi iluzoriu conţine o multitudine de Elemente, el este definit prin propriul său Element, prin propria sa unicitate şi mai ales prin propria sa Amprentă pe care o lasă în solul fertil al Existenţei sau al altei Personalizări, pentru Universele Factorului Nostru Creator sau în solul unui

Element al Cunoaşterii Deschise în cazul că nu mai aparţine Factorului Nostru Creator.

Cu toate acestea, fiecare Univers din cadrul Matricei Noastre este bombardat continuu de Elementele Cunoaşterii Deschise dacă este un Univers format dinaintea Factorului Nostru Creator şi de cele ale Cunoaşterii Închise cît şi celei Deschise dacă Universul este format de Factorul Creator. Fiecare Univers indiferent că este un Univers cu o structură infinită sau nu, (Univers plural) sau un Univers fără structură (Univers singular) este reprezentat de către Amprenta sa proprie. Orice Amprentă are un Univers al său precum orice Univers are Amprenta sa.

Primul Univers creat de Matricea Noastră a fost Instinctul, care este şi primul Element al Stării de Fapt. Instincul ca Univers nu are o structură formată din mai multe Elemente fiind un Univers singular care are o Amprentă singulară, pe cînd Universul Omului este un Univers plural, întrucît conţine o multitudine de Elemente prin urmare Amprenta Omului va fi o Amprentă plurală.

Amprenta Instinctului este o Amprentă creată de către Starea de Fapt, la fel ca şi Amprenta noţiunilor cum ar fi Întîmplarea, Destinul, Trecerea, Mişcarea, Dimensiunile, în solul cărora odată penetrate în cîmpul de manevră al Factorului Nostru Creator, îşi vor imprima Amprentele Elementele Cunoaşterii Închise pentru a ajuta la procesare fenomenului de Conştientizare şi Cunoaştere. Omului îi revine imaginea de mişcare sau transformare, datorită Factorului Vieţii care avînd calitate de Oglindă reflectă către Om Universul Trecerii sau al Mişcării sub formă de Conştientizare.

Odată Conştientizat de către acesta, Omul va trimite înapoi Factorului Vieţii Conştientizarea primită după ce acesta o va memora, urmînd ca Factorul Vieţii să-i retrimită Omului Cunoaşterea Trecerii sau a Mişcării după ce va transforma Conştientizarea în Cunoaştere. Odată primită informaţia sub formă de Cunoaştere Omul va înţelege că

sub incidenţa unui obiect cum ar fi un autoturism sau un biciclist are loc fenomenul de Mişcare, deci acestea se Mişcă.

Trecerea, Mişcarea, sînt Universe ca orice alt Univers care aparţine Cunoaşterii Deschise determinată de Starea de Fapt. Acestea sunt Universe singulare, la fel ca şi Destinul sau Întîmplarea. Caracteristicile lumii noastre determină ca Mişcarea, Transformarea, Destinul şi Întîmplarea să fie incidente cu toate obiectele Cunoaşterii Închise de-a lungul vieţii Omului.

În concluzie Omul nu se mişcă şi nici nu merge dintr-un loc în altul, ci toată această activitate este rezultatul reflectării din Factorul Vieţii al acestor Elemente ale Cunoaşterii Deschise care realizează o incidenţă cu Elementele Cunoaşterii Închise pe care Omul le poate Conştientiza şi Cunoaşte de-a lungul propriei sale vieţi. Diferenţa de incidenţă pe care o realizează procesul Conştientizare – Cunoaştere de la Om către Factorul Vieţii şi retur, este direct responsabil de imaginea de mişcare şi transformare pe care o are Omul.

Această diferenţă de incidenţă se realizează cum am mai subliniat şi pînă acum, în sensul că Omul trimite o Conştientizare Factorului Vieţii, care la rîndul lui retrimite Cunoaşterea Omului, în timp ce Omul retrimite o altă Conştientizare Factorului Vieţii care la rîndul lui va retrimite o altă Cunoaştere. Diferenţa dintre prima şi a doua Cunoaştere este cea responsabilă de procesul de Mişcare şi Transformare.

Fiecare Factor Creator din infinitatea, minus Unu de Factori Creatori, are propria structură unde dezvoltă propriile sale Cunoaşteri.La fel în cadrul Factorului Nostru Creator sînt reflectate de către Gîndul Pur al Său în lumile Coeficientului Logic 2, doar cele două Elemente constituante şi anume Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută, dar dacă Gîndul Pur este reflectat de către lumile

cu un Coeficient Logic de o mie, vor fi alţi 998 de opuşi ai acestor două Elemente.

La fel se întîmpla şi în cazul imaginii de structură a Existenţei, care este Personalizarea Noastră, unde alături de Existenţă, Fiinţă şi Factorul Vieţii mai pot Exista o infinitate minus cinci de alte asemenea Elemente care nici măcar nu sunt opozabile unele altora. Ce sînt aceste Elemente?

Faptul că nu sunt opozabile unele altora intră în contradicţie cu Coaxiologia care prin excelenţă pretinde că fiecare Element are un Opus al său. Dacă privim din alt unghi, şi le atribuim acestora *Dezvoltarea Exponenţială Noţională*, unde fiecare Element care compune această structură nu este un Opus al celuilalt dar include în cadrul său o grupă de o infinitate minus Unu de opuşi faţă de cealaltă grupă din Structura celuilalt Element de o infinitate minus Una de opuşi.

Alături de Matricea Noastră mai sunt o infinitate de alte Matrici unde fiecare îşi poate crea propriile sale structuri. Alături de infinitate mai pot exista alţi opuşi? Poate avea infinitul proprii săi opuşi? Care ar fi opusul infinitului?

Finitul, vor spune unii. Finitul cui voi răspunde eu? Al Factorului Creator?

Al Matricei, al Factorilor Creatori, al Persoanei, al Personalizărilor, al Existenţei, al Universelor, al nostru?

Care este acest finit în realitate şi la ce anume se raportează?

La Infinit?

Pe moment înclin să cred că raţionalizarea mea este bună dar imediat intervine un alt Gînd care-mi spune, unde se termină şi începe fiinţa mea?

La cele mai mici particule elementare, dar acestea? La Infinit, voi afirma.La infinitul mic. Unde se termină nesfîrşirea Universului nostru?

Dacă undeva ar fi un gard cu atît mai mult ar însemna că în spatele acelui gard se ascunde ceva. Atunci?

Suntem oare finiţi sau ne credem finiţi?

Mai degrabă ne credem finiţi decît sîntem astfel. Chiar dacă ne credem astfel tot înseamnă că suntem finiţi întrucît această credinţă chiar şi prin intermediul Iluziei Vieţii ne raportează la ceva anume chiar dacă această raportare este infinitatea, orice raportare la infinitate determină finitatea în raport cu aceasta. Atunci înseamnă că datorită Iluziei Vieţii sîntem finiţi, fiindcă gîndim finit şi ne proiectăm ca fiind fiinţe finite. Oare chiar gîndim finit?

Aria gîndurilor noastre are o arie nesfîrşită pe care o poate acoperi, chiar şi la nivel de infinitate. Cunoaştem infinitul dar nu îl putem determina la fel cum Cunoaştem Instinctul sau orice alt Element al Stării de Fapt pe care nu îl putem determina. Infinitul este un Element al Stării de Fapt?

Primul Element al Stării de Fapt este Instinctul, să fie infinitul al nu ştiu cîtelea Element al acestei Stări de Fapt?

În nici un caz. Infinitul este „transportat” de către Starea de Fapt drept Element al Cunoaşterii Deschise dar nu este nici pe departe un element creat de către aceasta, întrucît infinitul este un Element care a „fost” încă dinainte de a „fi” Matricile, care s-au dezvoltat la sînul său, reflectîndu-se în acesta.

Ce este infinitul?

În primul rînd nu este un număr întrucît numerele au apărut mult mai tîrziu sub forma Factorilor Creatori şi Unic Întîmplători. Nu este nici un spaţiu sau vreo anume Dimensiune, întrucît toate acestea au fost determinate mult mai „tîrziu”.

Într-un cuvînt infinitul nu este absolut nimic din ceea ce ne-am putea noi imagina, tocmai pentru că nu ne imaginează într-un fel sau altul pe noi, dar este elementul care crează cea mai mare incidenţă cu noi, întrucît şi

Destinul, Întîmplarea, Dimensiunile şi toate cîte sunt şi nu sunt se determină în acest perimetru. Absolut totul începe şi se sfîrşeşte cu infinitul. Atunci are infinitul un anumit Opus?

Mă voi încăpăţîna să afirm că da. Acel Opus al infinitului sîntem noi care gîndim finit!

Oare în afară de noi mai este şi un alt Opus al infinitului? Da!, voi spune eu iarăşi, privind la stelele de pe bolta cerească. Dar oare acele stele au şi ele un Opus?

Da, voi răspunde mereu, revenind în cele din urmă la Marele Creator, la Factorul Primordial, la Matricea Noastră şi terminînd în cele din urmă la Infinit. Care este opusul infinitului?

Infinitul voi răspunde.

Care Infinit, mă întreb din nou, cel mare, mic, urît, frumos, rău, bun, slab, gras, sau infinitul poeziei, al matematicii, al filosofiei, al teatrului, al Iluziei?

Care din toate acestea poate fi un Opus al infinitului decît infinitul?

Câţi opuşi poate avea infinitul?

O infinitate de opuşi. Conform Coaxiologiei această infinitate de opuşi sînt nu numai identici dar reprezintă acelaşi Infinit şi atunci ce este infinitul şi ce sîntem noi?

Prin extrapolare dar la un nivel „apreciabil” mai „umil”, am putea afirma cu mîndrie şi emfază că suntem un Opus al său. Acest lucru înseamnă conform raţionamentului de adineaori că acel Opus al său sîntem chiar EL, într-un cuvînt infinitul. Cum să fim noi infiniţi odată ce alături de noi mai sunt şi alţi indivizi?

Prin urmare nu sîntem opusul său. Odată ce nu sîntem opusul infinitului care rămîne legătura noastră cu acesta?

Legătura noastră cu infinitul se rezumă la incidenţa pe care o are întreaga Cunoaştere Deschisă şi Închisă care ne parvine prin Factorul Vieţii şi a cărei incidenţă pune pe prim plan infinitul.

Coaxiologic vorbind, infinitul nu are opuşi deci nu este un Element de opozabilitate, în schimb rămîne un Element de incidenţă.

Odată ce nu are opozabilitate dar rămîne un Element de incidenţă înseamnă că „înainte” de Matricea Noastră nu „funcţiona” opozabilitatea şi nici raportarea pe criterii de legitate, instinctualitate, ierarhizare, structuralizare sau neantizare-aneantizare, fiinţare, etc; ci funcţiona principiul de incidenţă.

2

Pînă acum am determinat incidenţa ca fiind un fenomen care se bazează tocmai pe opuşi, care determină anumiţi opuşi, etc.

Citez: Prin *incidenţă* se înţelege numărul de opuşi rezultaţi din *conexiunile* celor două cunoaşteri, care participă împreună şi nemijlocit pentru determinarea unui alt Opus, fără ca acest Opus să devină o nouă Noţiune, întrucît această Noţiune care ar rezulta din numărul de opuşi rezultaţi din conexiunile celor două cunoaşteri există dacă aparţine Existenţei sau Nonexistă sau alte asemenea opusuri ale expresiei, cu mult înainte de a fi această conexiune.

Incidenţa nu creează un nou Opus ci îl determină.

Am încheiat citatul.

Odată ce nu creează un Opus ci îl determină, infinitul este cel care va determina conform incidenţei opozabilitate în Matrici.

Matricea Noastră este Scop şi Matrice totodată. Este Urma în care va primi Forma Instinctul.

La alte Matrice Scopul poate fi înlocuit cu oricare alt Element cunoscut sau Necunoscut de vocabularul nostru noţional. Atunci aceste Elemente să determine opozabilitatea lor faţă de Infinit şi invers?

Dacă este aşa înseamnă că fiecare astfel de Element este opozabil infinitului?

A fi opozabil infinitului nu înseamnă neapărat finitate, ci mai mult decît atît.De ce?

Odată ce aceste înţelesuri ale Matricelor sînt opozabile infinitului înseamnă că fiecare astfel de Înţeles în parte devine opozabil infinitului, prin urmare nu numai finitul!

Acest lucru ne demonstrează tulburătorul fapt că infinitul nu este numai Infinit, ci şi Scop, sau orice alt Înţeles posibil din săracul nostru vocabular raportat la Infinit dar şi restul de înţelesuri posibile care au mai rămas din diferenţa înţelesurilor vocabularului nostru din aceea a infinităţii de înţelesuri ale vocabularului Infinit. Astfel incidenţa a determinat opuşi în aceste înţelesuri.

Infinitul poate să fie absolut oricare din infinitatea acestor înţelesuri în parte. Odată ce poate fi oricare din infinitatea acestor înţelesuri mai este infinitul Infinit sau este un finit structralizat la Infinit prin numărul Infinit al înţelesurilor.

Dacă este astfel atunci nu mai este Infinit ci finit structuralizat Infinit. Pentru a răspunde la această problemă mai întîi va trebui să determinăm mai în amănunt ce anume înseamnă aceste înţelesuri.

Să luăm doar două, din vocabularul Omului acestei lumi. Primul ar fi *marmură* şi al doilea ar fi *crez*. Marmură este un calcar care poate fi prelucrat. Ce legătură are această marmură cu infinitul? Incidenţa pe care o are propria noastră lume. Dar crezul?

La fel voi spune eu. Dar toate celelalte?

La fel voi spune eu. Ce este incidenţa?

Aceea care determină şi nu creează un anumit Opus. Revenind la raţionament, legătura celor două înţelesuri cu infinitul este de a determina un anumit Opus. Un anumit Opus în Infinit al marmurei şi al crezului?

Da, deoarece şi Factorul Primordial a făcut la fel. Propria noastră lume doreşte să se departajeze de Infinit prin Înţeles, prin incidenţă. Infinitul este cel care se caracterizează prin incidenţă după cum a reieşit din raţionamentele anterioare.

Odată ce se caracterizează prin incidenţă înseamnă că va determina opozabilitate prin reflectarea tuturor înţelesurilor în el. Ce poate fi infinitul odată ce reflectă aceste înţelesuri care se reflectă şi ele la rîndul lor?

O Oglindă!

Infinitul este o Oglindă, care se determină prin incidenţă. Este prima Oglindă. Odată ce este prima Oglindă cine sau ce anume a determinat toate aceste înţelesuri pentru a fi reflectate în Infinit, dar mai mult decît atît ce anume a determinat Oglinda respectivă?

Dacă acea Oglindă a fost determinată de ceva anume înseamnă că Scopul acelui „ceva" era de a se Oglindi. Orice proces de Oglindire determină reflectarea. Această reflectare poate sau nu să posede Conştientizare şi Cunoaştere. Dacă nu posedă toate acestea mai este reflectare?

Da, voi răspunde. Atunci cînd o casă se reflectă într-o Oglindă, clădirea respectivă nu îşi conştientizează şi nici nu îşi cunoaşte reflectarea. Atunci care este Scopul reflectării?

Doar pentru a se reflecta aiurea şi atît?

În nici un caz. Scopul are întotdeauna o cauză sau precede o cauză, cum este în cazul Matricei Noastre. Care este Cauza, dar Efectul?

Pot fi acestea fără nici un final. Nu, întrucît au un anumit Scop, iar acesta are o Cauză şi un Efect, ele nu se produc doar din dorinţa de a se produce aiurea cum am spus adineaori. Oglinda cui este infinitul?

Infinitul nu este în nici un caz Oglinda finitului fiindcă acesta este doar unul din infinitatea de alte înţelesuri.

Odată ce finitul devine unul din înţelesurile infinitului atunci Infinitul nu are opuşi ci doar o diversitate de înţelesuri. Infinitul este o Oglindă cu o infinitate de înţelesuri.

Odată ce infinitul nu are opuşi dar se supune incidenţei care constă în determinarea opuşilor dar nu în crearea lor, înseamnă că cineva sau „ceva” determină ca aceste înţelesuri ale infinitului să devină opuşi faţă de el.

Cine anume?

Gîndind spaţio-temporar la nivelul lumii noastre şi imaginîndu-ne un Univers Infinit fără început şi fără sfîrşit ne întrebăm cu logica noastră de Coeficient Logic 2, unde ar mai „încăpea” acel ceva alături de Infinit?

Poate că nu ar trebui să stea alături de el la masă ci în el, în interiorul lui. Interiorul, exteriorul, alături, aproape, departe, sunt de fapt tot înţelesuri care cad sub incidenţa infinitului, şi atunci?

Sunt determinate de către acesta şi nu determinate de către „altcineva”.Cu toate acestea Infinitul este o Oglindă care îsi face datoria de Oglindă cu un anumit Scop.

De ce să reflecte toate aceste înţelesuri?

Răspunsul stă într-un Element care nu se prefigurează nici deasupra precum nici înlăuntrul Infinitului. Este un Element care este mai presus de orice Înţeles posibil din toate aceste pleiade de înţelesuri înfinite, un Element care nu are un Înţeles în sine precum nu are nici o determinare sau Scop în Sine, este un Element al Necunoscutului pentru Om, al Neadevărului, dar nu al unui Neadevăr cum sunt Adevărurile Anoţional sau Noţional şi nici al Adevărului Absolut, întrucît nu este determinat de către nici un Înţeles. Acest Element mai presus de Înţeles poartă denumirea de **Element Asemantic.**

Acesta nu are o Cauză a Sa precum nu are nici un Înţeles anume. Este Esenţa Infinitului, pe care Infinitul îşi structuralizează înţelesurile.

Prin asemantic se înţelege Lipsa oricărui Înţeles ceea ce determină Lipsa oricărui sens faţă de semantic caracterizat prin Înţeles, deci prin sens. Fiecare Element pentru a căpăta sens are nevoie de cel puţin un Înţeles. Fiecare Înţeles care dă acest sens devine o Oglindă. Fiecare Oglindă pentru a primi un Înţeles trebuie să se bazeze pe un alt Înţeles, precum fiecare Înţeles pe propria sa Oglindă.

Acest Fapt ne trimite cu raţionalizarea spre Oglinda Infinitului. Asemanticul nu poate fi Oglindă întrucît nu are un Înţeles anume.

3

Calitatea de Oglindă a Infinitului nu putea surveni de la sine şi prin sine, cum ar fi afirmat filosofii şcolilor mai vechi pentru a se şterge pe mîini de greutatea unui astfel de răspuns. Atunci cum?

Nu putem afirma că Oglinda din faţa noastră care aparţine Infinitului stă pur şi simplu acolo aşa, fără nici un sens şi fără să fie pusă de nimeni. Tot ce are sens sau Înţeles trebuie să fie determinat de „ceva” care să-i determine acel sens la rîndul său. Ce este acel „ceva”? Să fie Asemanticul?

Acesta se caracterizează prin Lipsa sa de sens, de Înţeles. Odată ce se *caracterizează* prin **Lipsa** de *Înţeles* nu poate fi Înţeles. Odată ce nu este Înţeles nu poate reflecta la rîndul său un Înţeles.**Cu toate acestea şi Asemanticul are Înţeles tocmai prin Lipsa sa de Înţeles care este un Înţeles**.

Atunci înseamnă că şi Asemanticul este un Semantic?

Nu, întrucît Semanticul este caracterizat prin Înţeles iar Asemanticul prin Lipsa unui anume Înţeles, lipsă care tocmai ea, este un Înţeles.

Prin urmare deosebirea dintre Asemantic şi Semantic constă la nivel de Înţeles şi anume, Înţelesul Asemanticului este Lipsa sa pe cînd Înţelesul Semanticului este tocmai apariţia sa. Astfel atît Asemanticul cît şi Semanticul au fiecare în parte propriul lor Înţeles.

Odată ce au Înţeles au şi un sens al acestora de unde şi Asemanticul ar deveni tot un fel de Semantic, dar nu este absolut deloc astfel, întrucît Lipsa Înţelesului atunci cînd devine Înţeles prin lipsă, devine Semantic şi astfel se naşte prima Oglindă Semantică care este Infinitul.

Asemanticul se determină prin Semantic iar Semanticul prin Asemantic raţionalizînd prin Coeficientul Logic 2 al lumii noastre. Dacă am raţionaliza oare printr-un alt Coeficient Logic, alături de Asermantic ar mai fi mai multe reprezentări opuse ale acestuia precum şi alături de Semantic?

Nu, cu siguranţă nu ar fi mai multe reprezentări ale opuşilor acestora, întrucît în această fază încă nici nu au apărut opuşii. Asemanticul NU este un opus Semanticului chiar dacă unul nu are sens iar celălalt îl are, întrucît orice Opus faţă de celălalt se caracterizează printr-un sens diferit. Odată ce Asemanticul nu are sens, deci nu are Înţeles, cum poate fi opozabil cu Semanticul?

Prin Lipsa de Înţeles. Atunci înseamnă că şi Semanticul este un Opus Asemanticului, prin particula „**Lipsa**” particulă pe baza căreia s-a constituit prima Oglindă şi care a determinat un Înţeles. **<u>Atunci primul Opus al Înţelesului devine Opus al Înţelesului tocmai prin Lipsa sa!</u>**

Aceasta este cea mai importantă lege pe care se bazează Coaxialismul.

Ce anume a determinat această lipsă?

Are ea o cauză sau un efect al său?

Raţionamentul ne determină să accedem la faptul că tocmai *Lipsa* cauzei este propriul său efect precum *Lipsa* efectului este propria sa cauză.

Atunci cînd „ceva” anume lipseşte aceasta înseamnă că acel „ceva” a fost cîndva acolo dar a dispărut.

Lipsa unui lucru sau fenomen nu ne indică faptul că acel lucru sau fenomen nu există, ci mai ales faptul că a fost strămutat din acel loc. Automat înţelesul de loc ne duce cu gîndul la o poziţie anume stabilită şi determinată de „ceva”.

Acea poziţie a fost pusă acolo, pentru a se produce evenimentul şi nu în altă parte.

Atunci cînd vorbeşti de poziţie sau de un loc anume, de Lipsa unui lucru sau fenomen, vorbeşti implicit de un Eveniment care a determinat Lipsa respectivă. Vorbind de un Eveniment, aceasta înseamnă că el s-a produs undeva cîndva, înainte ca acelui Înţeles să i se simtă Lipsa tocmai prin Lipsa lui.

Astfel aparent insignifianta particulă care este Lipsa, ascunde în sînul ei o lume ideatică întreagă, plină de întrebări şi păreri care toate duc la implicarea primei Oglinzi Semantice care este Infinitul.

Apariţia primei Oglinzi Semantice care este Infinitul are la bază un Eveniment care s-ar fi produs anterior apariţiei acestei Oglinzi Semantice, Eveniment care ar fi determinat prin producerea sa Lipsa oricărui Înţeles, ce ar fi devenit Înţeles tocmai prin Lipsa sa. Ce anume a fost acel Eveniment?

Orice Eveniment are un anumit Înţeles.

Ce Înţeles putea avea Evenimentul respectiv decît acela de a determina Lipsa Înţelesului?

Întradevăr nici un alt Înţeles. Dar orice determină Lipsa unui Înţeles este un Înţeles, iar odată ce este un Înţeles aparţine Semanticului şi nicidecum Asemanticului.

Să determine Semanticul Asemanticul pentru a se determina astfel pe sine?

Dacă este aşa cum anume, dar mai ales prin ce Înţeles?

Prin lipsă voi replica eu. Prin lipsă, dar această lipsă se datorează unui Eveniment deci al unui Înţeles. Care ar putea fi acesta?

Tocmai Lipsa lui! Lipsa Înţelesului a provocat Evenimentul care a constat în apariţia primei Oglinzi Semantice, aceea a Infinitului. Astfel Asemanticul este determinat prin Lipsa oricărui Înţeles care la rîndul său, tocmai acest Înţeles al lipsei Înţelesului determină Înţelesul primei Oglinzi Semantice.

Astfel Asemanticul este un Înţeles al lipsei Înţelesului care nu este opozabil cu Semanticul ca Înţeles, ci prin Lipsa acestui Înţeles.

Această opozabilitate este una parţială şi nicidecum una totală, întrucît oposul Înţelesului ar fi Neînţelsul şi nu un alt Înţeles care devine Înţeles prin Lipsa sa!

Odată ce este doar o opozabilitate parţială înseamnă că mai există un alt Element parţial Opus în plus faţă de cele două, care să întregească opozabilitatea.

De ce trebuie neapărat să întregească opozabilitatea şi de ce nu poate rămîne o opozabilitate parţială doar?

În acest caz nici măcar nu ar mai fi nevoie de elementul care să întregească opozabilitatea şi astfel lucrurile ar fi rezolvate pînă la acest punct.

Nu se poate aşa ceva întrucît orice parţialitate se răsfrînge asupra Întregului determinînd un Întreg parţiabil, iar orice parţialitate în lipsă sau în exces determină un Întreg în lipsă sau în exces dînd lipsei sau excesului acestuia determinarea de Întreg.

Astfel şi aceea parţialitate trebuie nominalizată şi atribuită acestui proces de formare a Asemanticului şi Semanticului, prin propriul ei aport adus opozabilităţii parţiale ale celor două.

Pentru aceasta va trebui în primul rînd să determinăm elementul parţial.

Acest Element este determinant prin gradul de opozabilitate parţial între Asemantic şi Semantic,

parţialitate determinată de „Lipsa” Înţelesului care devine Înţeles, Element pe care îl voi denumi Element Periodic, întrucît se reflectă periodic prin parţialitatea opozabilităţii sale în Asemantic şi Semantic atunci cînd intervine pentru fundamentarea acestora.

Astfel Asemanticul şi Semanticul sînt interdependente prin Periodic, întrucît de cîte ori Asemanticul va determina Semanticul va apare periodic şi *Lipsa* Înţelesului la Asemantic, care va determina Înţelesul Semantic, deci prima Oglindă Semantică care este Infinitul.

Lipsa Înţelesului la Asemantic demonstrează că este un Înţeles Semantic dar că doar Periodicul poate fi cel responsabil de Evenimentul în sine de a trece Asemanticul în Semantic.

Evenimentul în acest loc nu se produce nici în funcţie de Timp şi nici de Spaţiu, întrucît pînă la formarea Dimensiunilor de către Starea de Fapt a Cunoaşterii Deschise mai este o cale foarte lungă, acest Eveniment este un Eveniment bazat pe gradul de opozabilitate dintre Asemantic, Semantic şi Periodic care determină prima Oglindă Semantică.

Acesta este de fapt şi primul Eveniment care devine Eveniment abia din momentul producerii lui.

4

Cum putem să vorbim de momentul producerii unui Eveniment odată ce el nu se raportează nici temporar şi nici spaţial în cazul nostru, unui anume reper?

Care să fie acel reper?

În raţionamentul de faţă reperul este format din Periodic, Asemantic şi Semantic. Pot aceste trei repere determina Evenimentul?

Dacă da, cum?

Am ajuns în cele din urmă la Periodic, care este un Element la fel ca şi Asemanticul şi Semanticul, pe calea

gradului de opozabilitate dintre cele două, descoperind parţialitatea opozabilităţii celor două pe care l-am denumit Element Periodic.

A fost această parţialitate a opozabilităţii celor două Elemente Asemantic şi Semantic, înainte sau după apariţia acestora?

Dacă a fost înainte atunci ce anume a determinat Evenimentul facerii celorlalte două?

Dacă elementul Periodic apare după apariţia celorlalte două, înseamnă că undeva la „Început" înainte de a se produce Evenimentul apariţiei lor a fost un alt „ceva" care să determine această parţialitate tot printr-o parţialitate, deci peridodicitate. A fost apariţia Periodicităţii odată cu apariţia Asemanticului şi Semanticului?

Pentru a răspunde la această întrebare va trebui mai înainte să vedem cum anume am descoperit Periodicul, şi vom înţelege că l-am determinat tot prin gradul de opozabilitate al Înţelesului care poate face distincţia dintre Asemantic şi Semantic.

Odată ce a fost determinat pe această cale Periodicul, acest fapt ne indică că undeva „înainte" de Asemantic şi Semantic s-a situat Periodicul care se regăseşte în parţialitatea acestei opozabilităţi.

Găsit în parţialitatea acestei opozabilităţi înseamnă că este responsabil de aceasta şi că întreaga opozabilitate se bazează pe parţialitate.

Deci Periodicul a fost Înaintea Înţelesului pe care acesta l-a determinat ca fiind Parţiabil.

Ce anume a fost acest Înţeles altceva decît Lipsa sa. Astfel acest Înţeles a fost determinat că Înţeles prin Lipsa sa.

Prin urmare două Înţelesuri au fost determinate ca fiind Înţelesuri datorate unei lipse.

Această particulă care este Lipsa este caracteristica Periodicului în totalitate, iar partea care lipseşte din Înţelesul determinat prin Lipsa lui, deci al Periodicului, este

partea de Început, care se regăseşte în Asemantic, al cărui Înţeles constă în Lipsa sa. Astfel Înţelesul Asemanticului faţă de Semantic constă tocmai în Lipsa Înţelesului, deci în Periodic.

Prin urmare Asemanticul nu ar putea determina Semanticul fără Periodic.

În schimb Periodicul a determinat Asemanticul prin propria sa caracteristică care o va imprima şi Asemanticului, care va fi pe jumătate Periodic şi pe jumătate Semantic.

În cele din urmă Periodicul va apare atît înainte cît şi după crearea Asemanticului şi Semanticului, întregindu-le pe acestea două cu propria sa Perioadă sau Parţialitate.De ce?

Deoarece gradul de opozabilitate este parţial, atunci cînd ne referim la Înţelesul Asemantic şi Semantic. Toate acestea ne fac să afirmăm fără putinţă de tăgadă că şi Evenimentul este direct determinat de către Periodic!

Mai mult decît atît Evenimentul Primordial are inserat în cadrul său Periodicul, Asemanticul şi Semanticul toate la rîndul lor înveşmîntate în haina periodicului care se repetă şi apare iarăşi şi iarăşi determinînd succesiunea Evenimentelor la Infinit.

Această determinare a succesiunii Evenimentelor la Infinit este legea prin care mănunchiul celor trei determină Prima Oglindă Semantică şi Înţelesul Primordial pentru care aceasta a fost determinată: Succesiunea Evenimentelor.

Abia în momentul cînd aceste trei Elemente Primordiale: Periodicul, Asemanticul şi Semanticul, au determinat succesiunea Evenimentelor acestea au fost părtaşe la Devenirea viitoarelor lumi care vor urma, iar Evenimentul Primordial a fost şi el la rîndul său înveşmîntat cu mantaua Succesiunii.

Mare atenţie, cu toate că folosesc termenul de succesiune acesta în ipostaza de faţă nu înseamnă sub nici o formă temporalitate şi nici ierarhizare.

Trebuie făcută neapărat această remarcă. Succesiunea în acest caz determină prin Devenirea sa, ierarhizarea, care în acest context nu înseamnă şi fiinţare întrucît mai e cale lungă pînă la Fiinţă, faptul că prima Oglindă Semantică care este Infinitul devine Parţial prin Periodicitatea Evenimentelor care se reflectă în El, tocmai pentru că fiecare Eveniment are în sine încorporate cele trei Elemente: Periodicul, Asemanticul şi Semanticul.

Dacă fiecare Eveniment are încorporat Semanticul acest fapt ne indică că Evenimentul respectiv este Infinit, sau este o Oglindă, calitate pe care o dă Semanticul care este prima Oglindă Semantică a Infinitului.

Răspunsul constă în faptul că Evenimentul Primordial este compus din aceste trei Elemente de bază, Periodicul, Asemanticul şi Semanticul.

Acest Eveniment Primordial, s-a determinat tocmai prin apariţia Oglinzii Primordiale care este Prima Oglindă Semantică a Infinitului, fiind primul care s-a reflectat în această Oglindă. Să nu uităm că sinele Evenimentului consta şi din această Oglindă la rîndul său.

Ceea ce l-a determinat să se reflecte a fost în primul rând Periodicul şi mai puţin Asemanticul, care era deja pe jumătate Înţeles, deci Semantic şi prin aceasta Oglindă.

În „momentul” reflectării, ceea ce a putut fi reflectat de către Oglinda Semantică a Infinitului a fost tocmai partea Parţialităţii, deci a Periodicităţii din Eveniment şi jumătate din partea Asemanticităţii din acel Eveniment.

Astfel doar Evenimentul primordial este compus din Periodic, Asemantic şi Semantic iar celelalte Evenimente sînt compuse numai din Periodic şi jumătate din Asemantic, de fapt din exact acea parte care întregeşte Lipsa şi anume din parţialitate deci tot din Periodic.

Prin Urmare doar Evenimentul Primordial conţine cele trei Elemente Primordiale pe cînd toate celelalte Evenimente vor conţine doar Periodicul, unicul care a putut fi reflectat de către Oglindă Semantică a Infinitului, deoarece doar Periodicul nu s-a identificat cu Semanticul şi implicit cu Oglinda Semantică a Infinitului.

Astfel la originea Succesiunii stă acest proces de reflectare în Oglinda Primordială care este şi va rămîne Oglinda Semantică a Infinitului. Posedă toate aceste Elemente, Periodicul, Asemanticul şi Semanticul un anume Adevăr?

Dacă nici una dintre ele nu posedă un Adevăr înseamnă că nici una nu este Adevărată, iar dacă îl posedă nici unul dintre aceste Adevăruri nu este Adevărul Absolut, întrucît Adevărul Absolut apare abia la nivelul Matricei Noastre ca fiind un determinant al Instinctului, deci la apariţia lui participă Matricea, Scopul şi Ierarhia.

În acest caz nu poate fi vorba de nici unul dintre aceste Elemente, dar mai mult decît atît, nici măcar de Iluzie nu poate fi vorba, întrucît apariţia sa este precedată de alte şi alte Elemente care în Periodic, Asemantic şi Semantic nici vorbă să se regăsească. În cele din urmă sînt acestea Adevărate sau nu?

Dacă nu ar fi Adevărate nu ar fi nici deductibile prin urmare sînt Adevărate şi mai mult decît atît pot fi deductibile pînă şi de către Adevărul Noţional, cel dat de către Iluzie, odată ce le-am dedus, iar Adevărul Noţional poate fi deductibil cît poate şi deduce la rîndul lui Adevărul Anoţional şi la rîndul lor Adevărul Absolut. Odată ce Periodicul, Asemanticul şi Semanticul pot fi deductibile înseamnă că se bazează pe un anumit Adevăr!

Da, voi spune eu, dar mai am încă un sîmbure de îndoială, întrucît Adevărul Absolut şi Adevărul Anoţional devin deductibile datorită faptului că aparţin Matricei Noastre, determinînd direct Adevărul Noţional pe baza căruia gîndim. Fapt care în acest context nu se întîmplă,

întrucît Periodicul, Asemanticul şi Semanticul sunt cu mult înainte de Matricea Noastră şi mai ales Adevărurile lor nu pot determina direct Adevărul Absolut ci tot printr-o interpunere, cel puţin a Matricei Noastre dacă nu şi ale altor Elemente, iar în acest caz raţionamentul de adineaori ar cădea.

Cu toate acestea deodată intervine Evenimentul.

5

Evenimentul Primordial determină Succesiunea tuturor celorlalte Evenimente. Din acel moment fiecare Element care se va determina va fi un Eveniment – Element, sau Fenomen sau Lucru, Obiect, etc. Din acel moment intervine Succesiunea care transformă Autodeterminarea Periodicului, Asemanticului şi Semanticului în Determinare.

Chiar dacă pînă acum am folosit termenul de determinare sau de a determina un anumit Înţeles nu am făcut-o în sensul că acel Înţeles succede unui alt Înţeles, întrucît nu se poate afirma că fără Eveniment ar fi putut succeda Periodicul sau Asemanticul sau Semanticul unul altuia. Nici vorbă.

Eu am folosit termenul de „a determina” întocmai pentru a fi mai uşor de Înţeles în disertaţia mea dar nicidecum că ar fi avut loc o succesiune care să valideze determinările Înţelesurilor respective ca fiind Eveniment. Evenimentul Primordial apare abia cînd toate aceste Înţelesuri sunt, şi nu înainte, iar nu se poate afirma că un anume Înţeles sau Periodicul, Asemanticul şi Semanticul au fost unul înaintea celuilalt.

Pentru a se forma Oglinda Semantică a fost neapărat necesar să fie Asemanticul şi Periodicul dar la fel, pentru a fi Asemanticul a fost necesar să fie Oglinda Semantică şi

Periodicul, precum la fel pentru a fi Periodicul era necesar să fie Asemanticul şi Oglinda Semantică a Infinitului.

Toate acestea nu au făcut altceva decît să întregească Evenimentul Primordial, pe baza căruia din acel moment putem vorbi cu adevărat de Determinare şi Succesiune. Iarăşi atenţie, Succesiunea de care vorbesc NU este o Succesiune Ierarhică, întrucît Ierarhia apare la nivelul Matricei Noastre odată cu apariţia Instinctului.

Este o succesiune care nu are absolut nimic de a face cu Ierarhia, o Succesiune care se axează în primul rînd pe Determinare şi nu pe Scopul acestei Determinări, întrucît la acest nivel nu putem vorbi de un Scop anume. Care este Scopul Periodicului?

Semanticul sau Asemanticul iar al celorlalte Periodicul?

În nici un caz. Să fie Scopul creerii Evenimentului Primordial?

Nici vorbă. Dacă Evenimentul Primordial s-ar fi produs cu un anume Scop acesta ar fi trebuit să se regăsească şi la nivelul Periodicului, Asemanticului şi Semanticului.

Dacă s-ar regăsi şi la nivelul acestora ar însemna că şi ele au o anumită Cauză al cărei Efect ar deveni Scopul sau un anumit Efect al cărei Cauze ar deveni Scopul, ceea ce nu poate fi astfel, fiindcă în acest mod nu am face altceva decît să ne reîntoarcem exact în locul de unde am plecat cîndva şi anume la Matricea Noastră, şi la modul cum anume se naşte Scopul prin ea.

O altă explicaţie al acestui raţionament pentru care Scopul nu se află la nivelul Periodicului, Asemanticului şi Semanticului este aceea că dacă acesta ar fi cu adevărat şi la acest nivel, atunci Matricea Noastră ar fi Unica Matrice fără să mai poată fi şi o alta alături de ea, ceea ce iarăşi nu se poate întrucît dacă ar fi Unică, ar trebui să le determine pe toate acestea şi mai mult decît atît să determine din Nedeterminare Determinarea, întrucît Periodicul,

Asemanticul şi Semanticul sînt Nedeterminări care în totalitate determină Evenimentul Primordial, Prima Determinare.

De ce sînt acestea Nedeterminări chiar dacă sînt interdependente unele de altele?

Interdependenţa poate să fie unul din principiile care să conchidă Determinarea dar nu Unicul.

Interdependenţa fără Eveniment nu poate fi Determinare, întrucît orice Determinare este supusă unui Eveniment.

Doar în momentul cînd folosim sintagma Eveniment-Determinare, putem vorbi cu adevărat de Determinare. Periodicul, Asemanticul şi Semanticul apar „Înainte” de a se produce Evenimentul Primordial şi astfel aparţin Determinării doar prin Interdependenţă şi nu prin Eveniment, luate fiecare în parte. Din această cauză fiecare în parte sînt justificate de către Nedeterminare.

Astfel Nedeterminarea determină Determinarea datorită Evenimentului Primordial, iar din acest moment are loc Succesiunea. Succesiunea prin excelenţă este o Determinare în care se regăseşte datorită principiului de Interdependenţă, Periodicul, Asemanticul şi Semanticul, iar prin Semantic, Prima Oglindă Semantică deci Infinitul.

Astfel fiecare nou Eveniment care se Succede Evenimentului Primordial va avea inseminat în el toate acestea pe baza principiului de Interdependenţă dar şi datorită Determinării, întrucît orice Determinare este Interdependentă cu Nedeterminarea Periodicului, Asemanticului şi Semanticului.

Pe baza subsidiarităţii şi integralităţii, vom ajunge în cele din urmă şi la Adevărul Absolut, Adevărurile Anoţional şi Noţional care vor avea incluse toate acestea în sinea lor.

Astfel Adevărul Absolut va „conţine” atît Periodicul cît şi Asemanticul şi Semanticul fiind el însuşi în sinea lui un Evenimet ca de altfel toate celelalte Adevăruri care îi

succed, ca de altfel Matricea Noastră, Scopul şi Instinctul care îi preced.

Pe baza acestui raţionament putem afirma cu tărie şi fără putinţă de tăgadă că Periodicul, Asemanticul şi Semanticul sînt Adevărate prin Evenimentul Primordial şi Evenimentele care îi Succed!

După cum am mai spus Oglinda Semantică care este Infinitul va putea reflecta doar Periodicul, întrucît doar acesta este opozabil Asemanticului şi Semanticului, întrucît Oglinda Semantică este formată din Semantic, în care intră şi partea Semantică a Asemanticului, care la rîndul său va da partea Periodică din el, Periodicului, întrucît Asemanticul este compus din Semantic şi Periodic.

Niciodată o Oglindă nu se va putea reflecta pe sine.

De aceea cel care va fi reflectat va rămîne doar Periodicul. În schimb Periodicul desprins din Oglindă Semantică care are şi rol de Eveniment Primordial, va realiza Succesiunea altor şi altor Evenimente. Astfel în acest moment Periodicul este alăturat Succesiunii Evenimentelor.

Este lesne de Înţeles că această Succesiune de Evenimente se reflectă la rîndul ei în Oglinda Semantică, iar ceea ce va rezulta în urma acestei reflectări va fi o nouă formaţiune.

Pentru ca această Succesiune să se reflecte în Oglinda Semantică, va avea nevoie de substratul pe care să îl reflecte întrucît nu poţi reflecta o Succesiune care de fapt nu reprezintă nimic, acest substrat nefiind altceva decît Periodicul supus Succesiunii.

Atunci cînd Periodicul supus Succesiunii se va reflecta în Oglinda Semantică care este Infinitul, rezultatul nu va fi doar Periodicul supus Succesiunii, ci mai ales modul cum este reflectat acesta de către Semantic, rezultînd un Periodic Semantic.

Semanticul reflectă Periodicul în funcţie de el şi nu de Periodic, dîndu-i acestuia o parte din proprietăţile Semanticului.

Periodicul Semantic se supune Succesiunii şi este aproape acelaşi produs Primordial dacă nu ar lipsi un singur Element şi anume Evenimentul Primordial.

După cum se vede Periodicul şi Semanticul se vor Succede în continuare, iar Semanticul va poseda în această Succesiune calitatea de Oglindă, pe cînd Periodicul aceea de a fi Oglindit în aceasta.

Astfel se naşte lungul şir al Oglindirilor în Semanticul Infinit.

6

Între Periodic şi Semantic putem vorbi de opozabilitate dar nu şi despre rezultatul acestora, deoarece atunci cînd Periodicul se va reflecta în propriul său Semantic cu care a fost înrudit încă de la Evenimentul Primordial, rezultatul va fi un alt Periodic Semantic, un altul şi un altul dar cu cît şirul reflectărilor acestora vă creşte cu atît gradul de opozabilitate al reflectărilor de la capătul şirului va fi mai mic faţă de reflectările de la începutul şirului şi astfel exact ca în legile opuşilor fiecare Opus la Infinit va deveni identic cu celălalt Opus aflat la Infinit faţă de acesta.

Acest aspect ne va indica un nou Adevăr şi anume că rezultatul reflectării Periodicului în Semantic va duce la acelaşi Periodic Semantic reflectat la Infinit, şi astfel Succesiunea se va reduce la Succesiunea în sine alături de Evenimentul Primordial, revenind iarăşi de unde am plecat.

Odată cercul închis acesta va fi nevoit să se reflecte de data aceasta în propriul său Cerc, compus din Oglinda Semantică, Periodicul, Succesiunea Evenimentelor şi Evenimentul Primordial.

Odată Închis acest Cerc vom observa că nici unul dintre toate aceste Elemente NU mai este opozabil cu celălalt. Oglinda Semantică nu va mai reflecta Periodicul prin urmare Succesiunea nu va mai determina Evenimentele, iar Evenimentele supuse Succesiunii vor deveni unul şi acelaşi cu Evenimentul Primordial.

În acest caz Oglinda Semantică nu va putea reflecta decît un singur lucru: Închiderea Cercului, unicul Opus posibil care a rămas Infinitului şi care este Evenimentul naşterii Finitului!

Abia în acest moment putem vorbi despre o raportare Oglindită a Infinitului faţă de Finit.

Acest Finit va urma la rîndul lui să primească caracteristicile Infinitului la care se raportează şi anume pe cele ale Succesiunii, Periodicului şi ale Evenimentului. Această Succesiune se va face la Infinit dînd astfel conotaţia Finitului pe aceea de a se Succeda la Infinit, prin multitudinea de Evenimente care se datorează Periodicităţii.

După cîte se poate vedea şi acest Finit este tot un Infinit dar care posedă Succesiunea Evenimentelor.

Acest Finit se poate reflecta atît în propria sa Oglindă Semantică cît şi în Oglinda Semantică din care provine, întrucît în urma Închiderii Cercului, rezultatul a fost o nouă Oglindă Semantică, Succesiunea Evenimentelor şi Periodicul, dar acest rezultat este diferit de cel care l-a rezultat, întrucît Niciodată mama nu va fi copilul şi invers.

Folosind acest raţionament ajungem să determinăm noi şi noi rezultate la Infinit.

După ce Finitul se va reflecta în propria sa Oglindă Semantică, va avea un rezultat iar după ce se va reflecta şi în Oglinda Semantică a Infinitului va avea alt rezultat.

Aceste rezultate Succedîndu-se la Infinit vor determina o Infinitate de noi şi noi Aranjamente, Combinări şi Permutări, dintre Periodic, Semantic şi Eveniment, astfel încît oglindite la Infinit acestea vor

deveni o Infinitate de Elemente care nu vor fi opozabile una faţă de cealaltă.

Acesta este momentul naşterii Matricelor. Nici o Matrice nu este opusă celeilalte, fiindcă fiecare Matrice este formată din ***Periodic, Semantic şi Eveniment.***

În acest caz înseamnă că fiecare Matrice este un Eveniment care s-a produs în urma reflectării acestuia în Oglinda Semantică a Infinitului. Fiecare Matrice va poseda propria sa Oglindă Semantică prin care îşi va reflecta la rîndul ei Structură pe care o va dezvolta.

Din cîte se vede Cercul a determinat un Finit încă dinaintea Factorului Primordial, doar că acest Finit era axat pe Infinit, pe infinitatea evenimentelor şi nu prin raportarea la Infinit, cum o va face Factorul Primordial.

Este o mare deosebire între cele două reprezentări de Finit. Una este Finitul Infinitului ca în cazul Cercului şi cu totul alta Finitul faţă de Infinit ca şi în cazul Factorului Primordial.

Mai mult decît atît Finitul Cercului are propria sa Oglindă Semantică deci propriul său Infinit, astfel că nu avem de-a face în nici un caz cu un Finit „total" ci unul Parţial, Periodic! Pe cînd Finitul Factorului Nostru Primordial este un Finit „total".

Cred că unul dintre cele mai interesante motive de reflecţie ar fi cel referitor la Matricea Noastră, la Scopul Matricei şi bineînţeles la modul cum generează aceasta Instinctul.

Fiecare Matrice este compusă din trei Elemente şi anume din Periodic, Semantic şi Eveniment.

În ce măsură Evenimentul poate fi determinat ca fiind un Element?

Doar datorită caracteristicii de Succesiune. Succesiunea în sine este un Eveniment care va Succede altui Eveniment. Succesiunea determină Precedentul. Care este Precedentul Matricei?

Periodicul, Semanticul şi Evenimentul. Acest lucru înseamnă că a determinat o reflectare în Oglinda Semantică a Periodicului şi Evenimentului ce a determinat devenirea Matricei Noastre. Care a fost acel Eveniment?

A coincis cu combinarea reflectării Finitului în propria sa Oglindă Semantică Infinită cît şi în Oglinda Semantică a Infinitului.

Finit cu Oglindă Semantică Infinită şi Infinit cu Oglindă Semantică a Infinitului.

Două Oglinzi Semantice care reflectă în cadrul lor Finitul Cercului ce stă interpus între aceste două Oglinzi Semantice. Aceasta este imaginea unei Matrice. Acest Cerc interpus între cele două Oglinzi Semantice se va reflecta la Infinit dintr-una în alta. Sunt aceste două Oglinzi Semantice paralele una faţă de cealaltă?

Pentru aceasta va trebui să aflăm cum anume se reflectă Finitul Cercului.

Adineaori am spus că atît în propria sa Oglindă Semantică Infinită cît şi în Oglinda Semantică a Infinitului, deci în ambele Oglinzi Semantice simultan. Simultaneitatea nu întotdeauna poate determina paralelism.

Oglinzile ar putea fi dispuse la un anumit unghi una faţă de cealaltă fără ca acestea să fie paralele dar în acelaşi timp Finitul Cercului să poată fi reflectat de ambele Oglinzi Semantice. Ce altceva ar mai fi în afară de simultaneitate?

Incluziunea voi afirma eu. Ambele Oglinzi Semantice sînt incluse una în cealaltă, întrucît Finitul Cercului atunci cînd se reflectă într-o Oglindă Semantică se reflectă simultan şi în cealaltă.

Incluziunea este datorată şi Succesiunii Evenimentului, întrucît Oglinda Semantică a Infinitului, care este şi Oglinda Semantică Primordială a precedat Oglinzii Semantice Infinite a Finitului Cercului, care se circumscrie în Oglinda Primordială, circumscriind Oglinda Semantică a Infinitului Cercului.

Simultaneitatea şi Incluziunea determină paralelismul Oglinzilor, doar Oglinzile Paralele vor putea reda imaginea simultan şi imaginea inclusă una în cealaltă.

Astfel imaginea Matricei este aceea a unui Cerc străjuit de Oglinda Semantică a Infinitului pe de-o parte, iar pe de cealaltă parte în Perimetrul Cercului se află Oglinda Semantică a acestuia.

Este uşor să ne imaginăm o atare imagine. Putem chiar noi să facem următorul experiment, şi anume să aşezăm în faţa unei Oglinzi un carton circular care are încadrată în perimetrul său o Oglindă.

Oglinda în faţa căruia am pus cartonul circular cu Oglinda ataşată perimetrului său va reflecta atît cartonul cît şi Oglinda din perimetrul său, în timp ce Oglinda din perimetrul său va reflecta imaginea primită de la cealaltă Oglindă cu întreg cartonul, inclusiv cu ea.

Această Oglindă va retrimite imaginea primită despre ea şi despre cartonul care simbolizează Cercul, înapoi Oglinzii care i-a trimis imaginea. Astfel imaginea se va multiplica între cele două Oglinzi paralele la Infinit.

Aceasta este imaginea unei Matrice.

Două Oglinzi paralele şi un Cerc.

Aş dori să se înţeleagă că această imagine a Matricei este valabilă doar pentru raţionamentul axat pe baza Coeficientului Logic 2, încît pe baza altor Coeficiente Logice, numărul Oglinzilor va fi egal cu numărul Coeficientului Logic.

Dacă vom raţionaliza pe baza Coeficientului Logic 100 vom avea o sută de Oglinzi Semantice, unde fiecare se vor reflecta în cealaltă.

O întrebare importantă care se pune în acest moment este dacă raţionalizăm cu un Coeficient Logic 77, care este un număr impar şi nu se poate împărţi în jumătăţi întregi egale, atunci mai poate avea loc paralelismul între Oglinzi, ştiut fiind că două sau mai multe Oglinzi devin paralele dacă se reflectă unele în altele?

Da, voi replica eu.La un Coeficient Logic 3, Oglinzile pot fi aşezate în formă triunghiulară una faţă de cealaltă. Atunci rezultă o regulă şi anume Coeficienţii Logici cu numere pare şi impare pot determina paralelismul Oglinzilor Semantice în funcţie de aranjarea lor geometrică, astfel ca toate Oglinzile Semantice să se reflecte una în cealaltă.

Dacă vom raţionaliza cu un Coeficient Logic Infinit, acest fapt înseamnă că va fi o Infinitate de Oglinzi paralele ale Cercului şi o altă Infinitate de Oglinzi paralele ale Oglinzii Semantice a Infinitului, deci revenim la două infinităţi?

Exact, iar odată ce revenim la două infinităţi acestea se vor reflecta la Infinit una în cealaltă revenind de fapt exact acolo unde am plecat cîndva, la Cerc, propria sa Oglindă Semantică Infinită şi la Oglindă Semantică a Infinitului: Matricea ca generalizare printre care şi a Noastră.

Demonstrînd imaginea Matricei privită din mai multe circumstanţe ale Coeficienţilor Logici, mă interesează cum anume Matricea Noastră a reliefat Scopul Formei şi al Urmei, pentru că în fond şi definitiv, Scopul propriei sale Urme este Forma care se va Forma în Urma sa pentru a determina Instinctul. De ce Instinctul şi nu altceva. De ce Urma şi nu Forma?

Oare absolut toate Matricile au imaginea formată dintr-un Cerc cu un punct în mijloc care este Oglinda Semantică Infinită a acestuia şi tot acest Cerc se află în faţa unei alte Oglinzi Semantice Infinite dar care nu mai este un Cerc ci o Oglindă Semantică Infinită?

Sunt cîteva întrebări absolut tulburătoare pe care sîntem îndreptăţiţi să ni le punem.

Mai înainte de toate va trebui să începem cu ultima întrebare şi anume aceea cu imaginea Matricelor. În primul rînd pornind de la Cerc, realizăm că în centrul acestuia se

află Oglinda Semantică Infinită, Oglindă care poate la fel de bine să determine centrul Cercului, ceea ce o şi face.

Distanţa de la centrul Cercului la circumferinţa acestuia este raza, care este o dreaptă ce va uni cele două puncte, centrul cu un punct de pe circumferinţă.

Cercul este unica figură geometrică a cărei circumferinţă este reprezentată de o infinitate de puncte deci de la centrul său pînă la circumferinţă se pot duce o infinitate de raze.

Toată această infinitate de raze se va reflecta în Oglinda Semantică Infinită alături de propria Oglindă Semantică a Cercului, dînd o infinitate de imagini ale fiecărei Matrici în parte.

Astfel fiecare rază care uneşte un punct de pe circumferinţă va putea fi determinat printr-o Matrice, avînd atît prin punctul circumferinţei Cercului cît şi prin Oglinda Semantică comună care este centrul Cercului, propria sa determinare.

Cu toate acestea am afirmat că fiecare Matrice este un Cerc ce are Oglinda Semantică a sa inclusă în circumferinţă care este de fapt centrul său, şi nu un punct undeva pe o anumită circumferinţă a Cercului care să determine raza acestuia atunci cînd acest punct se reflectă în Oglinda Semantică a Cercului.

Dacă fiecare Matrice este un Cerc cum pot fi o infinitate de astfel de Cercuri care să aibe acelaşi centru în Oglinda Semantică Infinită a Cercului?

După cum bine se ştie pînă acum am explicat cît se poate de concis modul cum se determină şi se creează o Matrice, şi mai mult decît atît am explicat şi imaginea Matricei.

La început a fost Oglinda Semantică a Infinitului sau Oglinda Semantică Primordială care a determinat Oglinda Semantică a Cercului care a devenit Cerc odată ce

s-a realizat traseul de Cerc, odată ce acest traseu s-a Închis, datorită Periodicului, Semanticului şi Evenimentului.

Astfel Cercul a primit propria sa Oglindă Semantică, care este de fapt centrul Cercului. Întotdeauna circumferinţa Cercului este în funcţie de centrul acestuia.

Infinitatea de puncte ale circumferinţei va avea mereu acelaşi centru, deci infinitatea de Matrici va avea mereu aceeaşi Oglindă Semantică.

Dar fiecare Matrice este un Cerc şi nu un punct al circumferinţei acestuia care se reflectă în Oglinda Semantică comună, pentru a se putea reflecta la rîndul său în Oglinda Semantică a Infinitului.

Din experimentul de adineaori, acela cu cartonul şi Oglinzile am demonstrat cum o Oglindă paralelă va reflecta imaginea celeilalte Oglinzi la Infinit, cum de altfel va face şi cealaltă Oglindă paralelă sau şi celelalte Oglinzi paralele dacă sînt raţionalizate printr-un Coeficient Logic mai mare decît 2, care este Coeficientul Logic al lumii noastre. Am mai spus că la un Coeficient Logic Infinit, numărul Infinit de Oglinzi Paralele va duce la revenirea la prima Oglindă, deci ne vom întoarce de unde am plecat. Exact aşa se întîmpla şi cu fiecare cerc al fiecărei Matrici.

Din momentul cînd a apărut primul Cerc care s-a Închis datorită Succesiunii Evenimentelor, Periodic şi Semantic, a apărut şi Oglinda Semantică din centrul Cercului respectiv. Odată apărută această Oglindă, a reflectat atît Cercul în cealaltă Oglindă Semantică a Infinitului cît şi pe ea Însuşi în acea Oglindă Semantică Infinită, determinînd o infinitate de asemenea Oglinzi Semantice Infinite ale Cercului, reflectate în Oglinda Semantică Infinită. Fiecare astfel de reflectare este o Matrice, compusă, repet, din Cerc, Oglinda Semantică Infinită a Cercului şi Oglinda Semantică a Infinitului, într-un cuvînt din Cerc şi cele două Oglinzi Semantice Infinite.

Astfel se demonstrează cum acelaşi cerc poate determina şi susţine ca structuralitate infinitatea de Matrici.

Atunci cum ajungem la acel punct care unit cu centrul dădea raza cît şi identitatea unei anumite Matrici? Foarte simplu.

Tot adineaori am mai spus că la Infinit, dar mai ales raţionalizînd prin Coeficientul Logic Infinit, se revine iarăşi de unde am plecat la acel Cerc iniţial.

Astfel şi numai astfel toate Matricile au un punct comun în acel cerc iniţial, care nouă ne revine sub forma unui punct pe circumferinţa Cercului, care o uneşte cu centrul Cercului, realizînd raza.

Dar revenind de această dată la Matricea Noastră, mă întreb ce anume a determinat ca aceasta să fie Urma în care să ia Forma Instinctul? De ce Matrice-Scop?

Faptul că fiecare Matrice este o Urmă a Oglinzii Semantice, Periodicului şi Evenimentului care s-a Succedat în crearea sa este cît se poate de plauzibil, întrucît orice am spune Periodicul este cel care s-a reflectat pentru a determina pe baza Succesiunii Cercul care s-a Închis.

Sunt conştient că pot folosi pleonasmul cînd afirm, că Cercul s-a Închis, întrucît orice Cerc este o figură geometrică Închisă, şi nicidecum Deschisă, dar o fac pentru a întări această afirmaţie.

Odată ce fiecare Matrice este o Urmă fiecare Matrice este un Scop al Formei care a lăsat Urma? Dacă fiecare Matrice este un Scop al Formei care a lăsat Urma atunci înseamnă că toate Matricile sînt la fel?

Nu, în nici un caz. Fiecare Matrice se dezvoltă diferit faţă de cealaltă pentru simplul fapt că dacă toate acestea ar fi la fel ar însemna că întreaga diversitate să se reducă la acelaşi şablon, şi implicit să dispară.

Chiar dacă la originea Matricilor stă acel paralelism al Oglinzilor semantice, nu poate fi vorba de două Matrici identice, care să dezvolte Universe identice.

În sprijinul acestei afirmaţii mai stă şi raţionamentul că dacă două Matrici ar fi identice Cercul nu s-ar mai Închide, nu ar mai fi Cerc, nu ar mai naşte propria sa

Oglindă Semantică, şi nici reflectarea acesteia în Oglinda Semantică Primordială, aceea a Infinitului.

Deoarece pur şi simplu ar dispare infinitatea de puncte care alcătuiesc circumferinţa Cercului, rezumîndu-se la doar două puncte care cel mult ar putea uni o dreaptă, ca în cele din urmă să se reducă la un singur punct, ceea ce este absolut exclus!

Dacă două Matrici nu pot fi sub nici o Formă identice, care este Cauza care le realizează în acest caz varietatea infinită a Formelor care se vor determina în Urmele acestor Matrici, determinate de către Periodic, Oglinzile Semantice şi Eveniment?

În primul rînd la această Cauză va participa calitatea Evenimentului Matriceal de a se Succeda, ceea ce-i va garanta fiecărei Matrici, că în Urma sa lăsată de Periodic, Semantic şi Eveniment, din care este compusă o Matrice, va apărea o Formă care va urma Evenimentului.

Pentru a apărea acea Formă fiecare Matrice va trebui să-şi dezvolte acel „ceva” care să-i garanteze unicitatea.

În cazul Matricei Noastre este Scopul.

Scopul nu este Forma care se va închega în Urma Matricei Noastre, ci este cel care garantează Unicitatea acestei Matrici în raport cu toate celelalte Matrici.

Cum garantează Scopul acest lucru?

Prin modul cum este privită Oglinda în cadrul acestei Matrici, şi anume sub formă de Cunoaştere, Scopul Matricei Noastre se referă la tipurile de Cunoaşteri, printre care am determinat pînă în Prezent, Cunoaşterea Închisă şi Cunoaşterea Deschisă.

De aceea Matricea Noastră poate fi denumită şi Matricea-Scop.

Acest Scop este responsabil de Forma care se va Forma în Urma Matricei Noastre, dar mai mult decît atît, este responsabil de Urma Matricei Noastre.

Cum anume este responsabil de această Urmă odată ce la Formarea ei au participat, Periodicul, Semanticul şi Evenimentul?

Poate Scopul să formeze această Urmă după bunul său plac, iar dacă da, cum anume?

Scopul formează Urma Matricei după Absolut Necesarul său. Fiecare Matrice este formată din Periodic, Semantic şi Eveniment, dar toate acestea îi dau fiecărei Matrici prin interdependenţa lor şi un al patrulea Element care intervine ca un rezultat al interdependenţei celorlalte trei şi care este Absolut Necesarul de care am mai pomenit pînă acum.

Cum survine Absolut Necesarul din acest punct de vedere?

Periodicul se reflectă în Semantic dînd naştere unui alt Eveniment decît cel care a întregit cele trei Elemente anterior. Prin naşterea noului Eveniment, se creează o Succesiune de astfel de Evenimente, realizînd o pluralitate de Evenimente.

Evenimentul anterior va fi întotdeauna un alt Eveniment chiar dacă poate să fie absolut identic cu primul. Particula „alt" determină o schimbare, o transformare faţă de Evenimentul anterior, o Matrice diferită faţă de cealaltă Matrice, lucru datorat Absolut Necesarului, structuralizat în particula „alt" spusă adineaori.

Deci este Absolut Necesar ca două evenimente să fie diferite chiar dacă ele sînt identice. Această regulă este aceea care determină Scopul în cazul Matricei Noastre, şi nu întîmplător acest Scop este reperarea Oglinzii drept Cunoaştere.

Pentru aceasta în Urma Matricei Noastre se va Forma, Instinctul, Primul Element al Ierarhiei, ceea ce înseamnă că nu se poate determina Cunoaşterea fără

Ierarhie, precum nu se poate determina Cunoaşterea fără Scop!

Aceasta este iarăşi una dintre regulile general valabile. Referitor la Absolut Necesar, am spus că este şi calitatea de Oglindă a Instinctului în care se reflectă „EUL" Factorului Creator pentru a determina procesul de Cunoaştere. Astfel Absolut Necesarul apare în mai multe planuri, dar el devine pentru prima dată Prezent la nivelul creaţional al Matricilor.

Chiar şi pe alte planuri este un adjutant al procesului de Cunoaştere. Scopul este cel responsabil de a impregna atît elementelor Ierarhiei cît şi celor ale sale, deci ale elementelor Scopului, calitatea de Oglindă pentru a perpetua procesul de Cunoaştere.

Instinctul devine o Oglindă la rîndul său pentru Factorul Primordial, care-şi va reflecta propriul „EU" în Instinct.

O altă caracteristică foarte importantă ale elementelor Matricei Noastre este aceea că fiecare Element la rîndul lui se regăseşte într-o măsură mai mică sau mai mare în procesul de Cunoaştere al celorlalte Elemente.

Referitor la Cunoaştere am mai vorbit de nenumărate ori pînă acum dar de data aceasta voi determina şi alte tipuri de Cunoaştere în afară de Cunoaşterea Închisă şi Cunoaşterea Deschisă, caracterizate fiecare în parte de Adevărurile care le reprezintă.

Am folosit cele două tipuri de Cunoaştere pentru că am realizat tabloul Matricei Noastre vizualizat prin cadrul Coeficientului Logic 2 al lumii noastre. Odată ce sunt mai mulţi Coeficienţi Logici şi alte şi alte Nivele Logice, înseamnă că totodată sunt şi mai multe tipuri de Cunoaşteri sau de percepere a celor două Cunoaşteri.

Niciodată nu vom putea afirma că în cazul Gîndului Pur al Factorului Nostru Creator ar fi doar cele două Elemente: Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Sa Absolută.

Pentru a determina un Nivel Logic diferit, sau chiar mai mult decît atît sau doar pentru a determina un alt Coeficient Logic, care este o simplă verigă din infinitatea Coeficienţilor Logici care formează un Nivel Logic sau Antilogic sau de altă natură, alături de Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută a Factorului Creator trebuie să se mai afle şi alte Elemente.

Tot aşa alături de Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută a Factorului Primordial trebuie să se mai afle şi alte Elemente.

Toate aceste Elemente se vor numi Elemente Semantice. Astfel vor fi Adevăruri Semantice, Cunoaşteri Semantice, etc. Pentru aceasta va trebui să revenim din nou la origini pentru a face o determinare absolut necesară dezvoltării viitoare pe care o vom realiza:

Elementul Periodic şi Asemantic stă la baza Infinitului care este prima Oglindă Semantică, a Destinului Semantic, Adevărului Semantic, Gîndului Originar Semantic, Cunoaşterii Semantice, Gîndului Pur Semantic, Persoanelor Semantice, Noţiunilor Semantice, Oglinzilor Semantice, elementelor de Prim Ordin Semantice, care sunt în continuarea Existenţei, Fiinţei şi Factorului Vieţii pînă la Infinit, etc. Cam aceasta este prima imagine a celorlalte Elemente care la fel ca şi Adevărul Absolut, Anoţional şi Noţional, mai sînt infinitatea de Adevăruri Semantice.

CAPITOLUL II

ADEVĂRUL SEMANTIC, CUNOAŞTEREA SEMANTICĂ, OGLINDA SEMANTICĂ ŞI MOTIVUL CREAŢIEI

1

Cunoaşterea este şi va rămîne apanajul Matricei Noastre chiar dacă aceasta s-ar putea afla şi în alte structuri ale altor Matrici dar sub cu totul alte forme avînd alţi şi alţi factori compoziţionali ceea ce-i va denota un derivat cel puţin în plus faţă de Cunoaşterea din Matricea Noastră.

Astfel orice Cunoaştere care nu se bazează pe Adevărul Absolut care are drept origine Instinctul, pe Factorul Primordial, al cărui „EU" se oglindeşte în Instinct, este o Cunoaştere Semantică, dacă la alcătuirea sa a intervenit sau nu în mod nemijlocit o anume Matrice.

Să ne imaginăm cum anume ar arăta o Cunoaştere fără ca ea să fie determinată de un anumit Factorul Primordial, ca la alcătuirea ei să nu mai participe Instinctul, ca aceasta să nu mai devină un atribut al Gîndului Pur al Factorilor Creatori, ca în cele din urmă să nu mai poată fi sintetizată de Iluzie şi îmbrăcată în hainele acesteia, ca Omul în cele din urmă să nu fie nici pe departe cel care Cunoaşte şi participă la procesul Conştientizare – Cunoaştere, că Factorul Vieţii să nu mai existe la fel ca şi Existenţa, etc.

Toate acestea se pot Întîmpla în cadrul altor şi altor Matrici dar şi înainte ca acestea să fie determinate.

Pe toate aceste tipuri de Cunoaştere le-am denumit ca fiind Cunoaşteri Semantice.

Pentru fiecare proces de Cunoaştere este necesară o anumită reflectare a acestei Cunoaşteri realizată de către un Element terţ, cum ar fi Factorul Vieţii, Noţiunea, sau orice alt Element care să poată avea rolul de Oglindă.

Acest lucru este posibil şi la alte Matrici întrucît Oglinda Asemantică care a participat nemijlocit la alcătuirea lor le-a impregnat la fiecare în parte şi calitatea de Oglindă.

Cu toate acestea Cunoaşterea Derivată NU este o Cunoaştere în adevăratul sens al cuvîntului, fiindcă ea se regăseşte doar în cadrul Matricei Noastre, întrucît la alte Matrice nu vom găsi Ierarhia şi Scopul. Cum ar arăta o Cunoaştere fără ca în aceasta să se oglindească Scopul şi Ierarhia?

Cu toate acestea şi Cunoaşterea Matricei Noastre este o Cunoaştere Derivată faţă de celelalte Matrici, faţă de care se întîmplă exact acelaşi fenomen.

Ce se regăseşte la baza tuturor proceselor de Cunoaştere?

Adevărul.

Fiecare Cunoaştere trebuie să se raporteze la un anumit Adevăr indiferent dacă acesta este un Neadevăr.

Pînă acum am folosit terminologia de Adevăr Absolut, Anoţional şi Noţional cu explicaţiile aferente modului cum acestea apar. Adevărul Absolut în cadrul Matricei Noastre apare ca fiind un Element al Scopului care alături de acesta recunoaşte ca fiind Adevărat „EUL” Factorului Primordial, după care se stinge pentru totdeauna dar şi în acest caz se va raporta mereu la celelalte Adevăruri devenind Esenţa lor, îmbrăcîndu-se astfel cu Neadevărul Anoţional şi cel Noţional.

Cum anume poate fi determinat Adevărul faţă de care să se raporteze *Cunoaşterea Semantică?*

Dar poate cea mai importantă întrebare este cum anume determină acesta *Cunoaşterea Semantică*?

Pentru a răspunde la aceste întrebări va trebui mai întîi de toate să revenim la Elementele primordiale care au determinat infinitatea de Matrici, şi anume Periodicul, Asemanticul şi Semanticul.

Toate acestea trebuiau să fie raportate la un anumit Adevăr doar dacă urma să fie Cunoscute, altfel Adevărul fără Cunoaştere nu şi-ar fi avut nici un sens.

Dacă urmau să devină cunoscute se naşte imediat o altă întrebare şi anume de **cine** ?

Prin faptul că toate acestea sunt deductibile pînă şi lumii noastre întrucît le pot determina aici în această lucrare înseamnă că acestea sunt Cunoscute nu numai de către mine ci şi de către toţi care le vor aprofunda cu timpul.

Dar să fim serioşi, acestea nu se lasă Cunoscute şi nu au apărut doar ca să ne facă nouă plăcere şi nici Existenţa precum nici Factorul Primordial nu a apărut doar că noi să existăm.

Motivul este cu totul altul, şi mai mult decît atît, este total independent de noi. Omul nu este nimic altceva decît un simplu derivat din toată această magnifică Creaţie a periodicului Asemanticului şi Semanticului, care sunt reflectate necontenite de către Oglindă Semantică Primordială a Infinitului, în Tot şi în Toate.

Pentru a afla Motivul Creaţiei va trebui să înţelegem cum a apărut Adevărul care să se raporteze la *Cunoaşterea Semantică* şi care este *Adevărul Semantic*.

Dacă la nivelul Matricei Noastre Adevărul Absolut survine ca fiind un Scop al Instinctului la nivelul Primordial Creaţional nu poate deveni un Scop al Periodicului, Asemanticului şi Semanticului în schimb poate deveni prima Oglindire a Evenimenteului Primordial, cel care va naşte Succesiunea, Oglindire a acestuia în Oglinda Semantică Primordială.

În momentul cînd a apărut Oglindirea, aceasta a fost şi primul Eveniment, devenind Evenimentul Primordial.

Ce a Oglindit aceasta? Periodicul, întrucît Asemanticul este compus la rîndul lui din Semantic şi Periodic. *Astfel a fost determinat Adevărul Semantic.*

Prin excelenţă Adevărul Semantic este un Adevăr Oglindit deci la originea Adevărului Semantic stă Oglinda Semantică. Oricît de ciudat ar părea dar Oglinda este Esenţa care stă la baza Totului şi a Toatelor, ea este Motivul Creaţiei!

Oglindirea Adevărului Semantic de către Oglinda Semantică a determinat Evenimentul Primordial odată cu *Adevărul Semantic,* întrucît Evenimentul Primordial este prima faţă a Adevărului Semantic, iar după aceea acestui Eveniment Primordial i-au Succedat infinitatea de Evenimente?

Întrebarea este pe atît de complicată înţelegerii noastre pe cît devine răspunsul. *Adevărul Semantic* este atemporal, întrucît la acel nivel nici nu putem să ne facem Iluzia că ar exista vreo anumită Dimensiune.

În acest caz vorbim de o succesiune dar fără dimensiunea respectivei succesiuni cu înţelegerea Coeficientului Nostru Logic 2 ne este foarte greu să discernem.

Odată ce *Adevărul Semantic* este determinat de Evenimentul Primordial produs de către Oglindă Semantică iar Evenimentul Primordial este o faţă a Adevărului Semantic, înseamnă că Succesiunea a fost determinată de reflectarea Evenimentului Primordial **„recunoscut”** de către propriul său Adevăr Semantic în Oglinda Semantică. Această recunoaştere a dus la determinarea celui de-al doilea, al treilea Eveniment pînă la Infinit. Este o Succesiune nedimensională, pur evenimenţială.

În termenul de **„recunoscut”** intră instantaneu Cunoaşterea. Astfel Oglinda Semantică Cunoaşte Evenimentul Primordial care are şi atributul de Adevăr Semantic. În concluzie *Adevărul Semantic* este Evenimentul Primordial Recunoscut de Oglinda Semantică

Primordială a Infinitului. Primul atribut al Cunoaşterii Semantice este Recunoaşterea şi nu Cunoaşterea, de ce?

Recunoaşterea prin esenţă este „ceva” Cunoscut, uitat şi iarăşi Cunoscut, sau ceva care a mai fost Cunoscut şi înainte de respectiva Cunoaştere. Acest lucru înseamnă că Oglinda Semantică a mai Cunoscut cîndva anterior Evenimentul Primordial şi *Adevărul Semantic*?

Da!

Când şi în ce împrejurări?

Periodicul, Asemanticul şi Semanticul sunt în totalitatea lor un Eveniment Primordial, dar luate parţial, Periodicul va fi mereu opozabil Semanticului, deci şi Evenimentul Primordial va deveni opozabil, unei părţi din propria sa structură care este Periodicul, definit prin parţialitate faţă de Semantic.

Astfel Evenimentul Primordial va fi etern Recunoscut de Oglinda Semantică, Recunoaştere care este baza Cunoaşterii Semantice.

2

Recunoaşterea denotă întotdeauna un precedent al Cunoaşterii. Acest precedent se reduce în cele din urmă la Periodic. Astfel Oglinda Semantică va oglindi mereu un Precedent al Cunoaşterii.

Acest Precedent al Cunoaşterii este de fapt *Conştientizarea Semantică* la fel cum Conştientizarea Matricei Noastre se reflectă în Noţiune sau Factorul Vieţii pentru a putea fi reflectată sub formă de Cunoaştere celui care a emis reflectarea. Abia acum tabloul semantic prinde contur.

Periodicul este Precedentul, Conştientizarea care va fi determinată în Cunoaştere prin Oglinda Semantică.

Ce anume a determinat această Conştientizare care constă în precedentul Cunoaşterii şi anume în Periodic am explicat detailat pînă acum.

De ce nu i se poate atribui înţelesul de Cunoaştere acelui Precedent şi nu de Conştientizare?

Răspunsul constă în faptul că Oglinda Semantică nu poate reflecta aceeaşi Cunoaştere pe care o primeşte, întrucît şi-ar pierde calitatea de Oglindă care constă întocmai în receptarea unui anumit reper pe care-l transformă în imagine oglindită, imagine care poate fi cunoscută întotdeauna de alte şi alte repere dacă acestea au capacitatea de a Cunoaşte imaginea respectivă.

Astfel Precedentul Cunoaşterii devine un anumit reper şi nu o Cunoaştere.

Dar datorită faptului că Precedentul Cunoaşterii trebuie să fie tot o Cunoaştere, însă o Cunoaştere – Reper, această Cunoaştere – Reper este de fapt o Conştientizare care reprezintă Reperul Cunoaşterii.

Cu toate acestea orice alt Reper poate să fie orice altceva decît Conştientizare.

De ce acest Reper al Cunoaşterii devine Conştientizare?

Este adevărat că orice alt Reper în afară de Conştientizare care şi ea la rîndul ei este un Reper ce se va oglindi în Oglinda Semantică, este cu totul altceva decît Conştientizare.

Poate fi orice alt Înţeles posibil, dar orice Reper atunci cînd se reflectă în Oglinda Semantică pentru a fi transformat în Imagine, deci în Cunoaştere, devine nemijlocit Conştientizare.

Prin procesul de Conştientizare fiecare Reper primeşte din partea elementului Oglindă în care acesta se Oglindeşte caracteristică de a fi **asimilat** de către Oglindă.

În momentul evenimenţial cînd un anumit Reper este asimilat de către Oglindă, acesta devine implicit Conştientizare urmînd să fie transformat în Cunoaştere de către Oglindă.

Trebuie făcută o remarcă şi anume procesul de Cunoaştere nu are loc din momentul evenimenţial al asimilării Reperului de către Oglindă.

Am spus evenimenţial, întrucît procesul de asimilare se structuralizează pe un anume Eveniment.

Acesta este un Eveniment, acela al Asimilării şi nu al Cunoaşterii. Transformarea Conştientizării în Cunoaştere coincide cu schimbarea Evenimentului Asimilării Reperului care este Conştientizarea cu Evenimentul reflectării Imagistice de către Oglindă a Reperului care este Cunoaşterea.

Astfel Cunoaşterea devine un Eveniment al reflectării Imagistice a unui anumit Reper, pe cînd la nivelul Conştientizării această Imagine lipseşte.

Pentru a fi mai explicit să ne imaginăm că ne aflăm într-o pădure de mulţi ani şi nu avem nici o Oglindă la noi.

Odată cu trecerea timpului am uitat cum arătăm, dar avem Conştientizate anumite repere despre cum anume am putea arăta, dar toate acestea fără a avea vreo Imagine despre cum arătăm.

Cel mult putem să ne amintim o Imagine datorată unei alte Cunoaşteri anterioare despre cum arătam. Deodată în faţa noastră apare un lac cu o apă limpede.

Atunci ne vine ideea de a ne privi în unduirile cristaline ale apei.

Abia în acel moment vom realiza Imaginea noastră, deci actul de Cunoaştere se va împlini, precedat de actul de Conştientizare despre noi.

Bineînţeles că acest exemplu este foarte departe despre ce anume demonstrez eu aici, dar este la fel de sugestiv.

Noi oamenii nu putem face diferenţierea dintre Conştientizare şi Cunoaştere decît într-o măsură foarte restrînsă, şi atunci doar pe baza anumitor abstractizări şi nicidecum pe anumite simţuri, care atribuie procesul de Conştientizare celui de Cunoaştere.

Mirosul, văzul, auzul, tot ceea ce simţim noi, atribuim nemijlocit procesului de Cunoaştere fără a realiza Conştientizarea în sine, pe care o atribuim samavolnic Cunoaşterii.

Acest joc al Imaginii precedente cu Imaginea actuală face parte tot din Iluzia Vieţii la Om, pe cînd atunci cînd afirm despre adevărata Conştientizare aceasta nu se mai asimilează Imaginii ci Reperului care va deveni Imagine pe baza unei Oglinzi.

Revenind poate la cea mai tulburătoare întrebare care se poate pune vreodată şi anume de ce este Oglinda Motivul Creaţiei?

Pînă acum cred că am disertat pe toate părţile posibile subiectul Oglindirii şi al Oglinzii, încercînd să ajung în „măruntaiele” acestui proces care este cel al Oglindirii.

De ce o Creaţie atît de grandioasă se axează pe Oglindă şi mai ales foloseşte Oglinda ca fiind drept Motiv al său?

Vorbind de Creaţie avem nevoie de un Creator al acestei Creaţii, întrucît orice Creaţie are Creatorul Său!

Cine să fie Creatorul Oglinzii Semantice?

Periodicul, Asemanticul şi Semanticul vom afirma pînă acum. Dar pe acestea cine anume le-a creat?

Răspunsul constă tot în Oglindă.

Adineaori am vorbit despre Precedent, Conştientizare şi Cunoaştere Semantică. Care putea fi Precedentul Oglinzii Semantice, al Cunoaşterii reflectate de către aceasta dacă nu Periodicul ce reprezenta un anumit Reper ce urma să devină Conştientizat tot de către Oglindă.

Care este Precedentul Oglinzii Semantice?

Periodicul.

Care este Precedentul Periodicului?

Conştientizarea Sa ca Reper.

Care este Precedentul Conştientizării ca Reper?

Oglinda Semantică.

Care este Motivul Creaţiei?
Oglinda Semantică!
Ce este Oglinda?
Reflecţie!
Ce este reflecţia?
Cunoaştere.
Ce este Cunoaşterea?
O Imagine a unui Reper Precedent, o Imagine a Conştientizării?
A cărei Conştientizări?
A Precedentului.
Al cărui Precedent?
Al Cunoaşterii!
Concluzia: ***Motivul Cunoaşterii este Cunoaşterea care devine şi Motivul Creaţiei.***

Astfel Motivul Creaţiei se surclasează ca fiind *Scopul Semantic.*

Scopul Semantic este cel care determină la rîndul său *Adevărul Semantic* şi implicit Destinul Semantic al acestuia precum Scopul Matricei Noastre prin Instinct, transformat în Scopul Instinctului, determină Adevărul Absolut.

Adevărul Semantic a fost determinat de Evenimentul Primordial produs odată cu reflectarea Periodicului de către Oglindă Semantică.

La creaţia Adevărului Semantic intervine Evenimentul Primordial, Oglinda Semantică şi Periodicul, cel care prin reflectarea sa în Oglinda Semantică determină Evenimentul Primordial.

Astfel Oglinda precede Adevărului Semantic, deci şi Motivul Creaţiei sau Scopul Semantic precede Adevărului Semantic, dar nu îl determină în totalitate cum este în cazul Matricei Noastre, şi anume Scopul determină Adevărul Absolut, ci Periodic datorită Precedentului.

3

Scopul Semantic determină Cunoaşterea iar aceasta datorită Precedentului care este caracteristica principală a Cunoaşterii Semantice, determină Reperul care tot datorită Precedentului se va Asimila Cunoaşterii Semantice prin Conştientizare Semantică urmînd ca aceasta să fie transformată la rîndul său în Cunoaştere Semantică.

De cîte ori se produce procesul de Cunoaştere Semantică are loc un Eveniment şi astfel este determinat şi *Adevărul Semantic şi Destinul Semantic.*

Trebuie făcută neapărat remarca că la început *Adevărul Semantic* a fost determinat de către Evenimentul Primordial care s-a produs numai o singură dată dar după aceea toate Evenimentele care s-au succedat s-au bazat pe acelaşi Adevăr Semantic produs de către Evenimentul Primordial şi nu pe un nou şi nou Adevăr Semantic cu Destin Semantic.

Astfel datorită Periodicului, Scopul Semantic se va raporta la *Adevărul Semantic* determinat de Evenimetul Primordial de cîte ori va avea loc un nou şi nou proces de Cunoaştere, dar trebuie făcută din nou remarca că Scopul Semantic participă la determinarea Adevărului Semantic doar o singură dată şi anume atunci cînd se produce Evenimentul Primordial, şi nu de cîte ori acesta este accesat de către *Cunoaşterea Semantică*.

În schimb *Adevărul Semantic* va rămîne determinat mereu parţial de către *Cunoaşterea Semantică* datorită Precedentului.

Adevărul Semantic va fi cel a cărui caracteristică principală va consta în Precedent.

Adevărul Semantic va deveni Precedent pentru *Cunoaşterea Semantică* datorită Evenimentului Primordial şi odată cu acesta responsabil de Conştientizarea Reperului

viitoarei Cunoaşteri Semantice care se va Succeda alături de un nou Eveniment şi o nouă Imagistică a acestuia.

Odată ce poate fi determinat Scopul Semantic, prin faptul că acesta se datorează Cunoaşterii Semantice ca fiind principalul Motiv al Creaţiei, atunci Cunoaşterea Semantică mai este opusă Adevărului Semantic precum se întîmpla în Universele inteligibile ale Factorului Nostru Creator sau nu?

Pentru a rezolva acest deziderat va trebui mai înainte de toate să realizăm imagistica structurală Adevărului Semantic şi a Cunoaşterii Semantice, din punctul de vedere al Scopului Semantic.

Care este Scopul Semantic în afară de Cunoaşterea Semantică? Nici un altul.

Scopul Semantic nu are drept ţintă Adevărul Semantic ca şi în Universele Matricei Noastre ci Cunoaşterea Semantică.

Oglinda Semantică reprezentată aici prin Cunoaştere Semantică şi Conştientizare Semantică, întrucît Conştientizarea Semantică este Asimilarea Reperului de către Oglindă Semantică.

Scopul Semantic acela al Creaţiei este Cunoaşterea Semantică iar Adevărul Semantic este determinat de către Oglindă Semantică odată cu primul Eveniment, care este şi Evenimentul Primordial.

De aici rezultă că nu Adevărul Semantic este cel care a determinat Cunoaşterea Semantică ci Cunoaşterea Semantică a fost cea care a determinat Adevărul Semantic prin primul său Eveniment.

În acest caz Cunoaşterea Semantică este aceea care reflectă Adevărul Semantic prin Oglinda Semantică care este Infinitul, şi astfel şi Adevărul Semantic devine Cunoaştere, ori de cîte ori este reflectat de către acesta asupra reperelor care devin Asimilate datorită Precedentului, deci Evenimentului Primordial şi implicit cu acesta al Adevărului Semantic într-o nouă Conştientizare.

Cu toate acestea şi Precedentul se datorează la obîrşiile sale tot acelei Oglinzi Semantice. Astfel Adevărul Semantic este în funcţie de Cunoaşterea Semantică şi nu invers cum se întîmpla în Universele Coeficienţilor Logici unde Cunoaşterea se raportează Adevărului devenind opusă acestuia.

Odată ce vedem că o mare parte din procesele, fenomenele şi determinările logice ale lumii noastre se regăsesc şi în înţelesurile Semantice acest fapt înseamnă că toate înţelesurile care-i survin Omului în timpul vieţii se regăsesc şi în înţelesurile Semantice?

În primul rînd Omul posedă înţelesul de Semantică pe care-l atribuie anumitor domenii, inclusiv celui lingvistic, logic, etc.

Cu toate acestea din punct de vedere filosofic se poate vedea că Semantica primeşte cu totul şi alte valenţe, întrucît atunci cînd atribui un anumit sens sau semnificaţie unui fenomen sau proces în cadrul unui raţionament sau altul acest proces sau fenomen poate să primească o multitudine de conotaţii şi determinări sau nedeterminări în funcţie de determinant sau determinat, mai ales atunci cînd în ecuaţie intervin anumite Dezvoltări Exponenţiale sau alte şi alte Elemente care fenomenologic pot sau nu să primească anumite caracteristici determinate de fenomene în plină expansiune.

Din acest punct de vedere, Semantica Coaxiologică poate să conchidă toate înţelesurile Omului, doar că acestea vor fi reflectate în cadrul sistemului în funcţie de raţionamentele fenomenologice aflate în reflecţie.

Să luăm Cunoaşterea Semantică care se realizează prin transformarea Conştientizării Semantice prin Oglinda Semantică în Cunoaştere Semantică.

Ce anume poate fi această Cunoaştere Semantică, noi ştim, dar care este elementul sau Elementele pe care aceasta le reliefează?

În Oglinda Semantică se reflectă Periodicul, deci Parţialul, caracterizat la început ca fiind acea parte care este atribuită ***lipsei*** Asemanticului, caracterizat atît prin Semantic cît şi prin ***Lipsa*** acestuia, datorat ***lipsei Înţelesului*** care devine Înţeles tocmai prin această ***lipsă***.

Astfel în Oglinda Semantică se va reflecta spre a fi reliefată în Cunoaştere Semantică tocmai această **lipsă**, care va fi şi primul Element al Cunoaşterii Semantice, şi care la rîndul său îi va determina acesteia caracterul său infailibil şi anume, acela de a ataşa **Lipsa** alături de fiecare Element reliefat de Cunoaşterea Semantică.

Prin urmare nu Cunoaşterea Semantică va determina noi şi noi Elemente cum este cazul Cunoaşterii Deschise sau Cunoaşterii Închise ale Factorului Nostru Creator, ci aceste Elemente vor fi reflectate la rîndul lor odată create de către celelalte tipuri de Cunoaşteri şi către Oglindă Semantică, iar odată asimilate de către această vor deveni Elemente ale Conştientizării Semantice, urmînd să fie reliefate în cele din urmă, prin transformarea Conştientizării Semantice datorată Oglinzii Semantice în Cunoaştere Semantică şi implicit în Element Semantic al acestei Cunoaşteri.Sub acest auspiciu fiecare Element al oricărui tip de Cunoaştere este reliefat la rîndul lui odată creat de acel tip de Cunoaştere şi de către Cunoaşterea Semantică.

Revenind la unul dintre aceste Elemente cum este cazul Fiinţei, Element care aparţine Cunoaşterii Închise ale Factorului Nostru Creator şi care este rezultatul reflectării Existenţei în Noţiune.

Cîndva spuneam, citez:" Fiinţa este şi posesoarea caracteristicii de a da Dimensionalitate Existenţei prin Cunoaşterea Actului de Conştientizare", dar şi că „Actul prin care Fiinţa dă Dimensionalitate Existenţei prin reflectarea acesteia în elementul Oglindă care este Factorul Vieţii se numeşte fiinţare." închei citatul. Acest fapt indică că Fiinţa poate da Dimensionalitate Existenţei pe mai multe

căi, în primul rînd prin Cunoaşterea Actului de Conştientizare, dar şi prin reflectarea acesteia în elementul Oglindă care este Factorul Vieţii, proces care poartă numele de fiinţare.

Despre fiinţare am mai scris şi că, atunci cînd Amprenta Omului se reflectă în Fiinţă primeşte Fiinţarea de la aceasta, deci Fiinţează.

Dar oare pentru a *fiinţa* Amprenta Omului nu trebuie mai înainte de toate să se reflecte şi în Fiinţă cît şi în Factorul Vieţii?

Nu neapărat voi răspunde eu, tocmai pentru că o face. Cum adică?

Fiinţa se reflectă în Factorul Vieţii cu mult înainte din punct de vedere determinativ şi nu temporar că Amprenta Omului să Existe. Astfel atunci cînd Amprenta Omului se reflectă în Fiinţă, Fiinţa Fiinţează deja!

La prima reflectare a Existenţei în Noţiune a fost determinată Fiinţa, la a doua Factorul Vieţii, la a treia alt Element de Prim Ordin ca şi acestea urmînd ca şirul reflectărilor Existenţei în Noţiune să continue la Infinit determinînd noi şi noi Elemente de Prim Ordin unde fiecare în parte va poseda propriile sale caracteristici, ducînd la dezvoltări şi determinări din ce în ce mai diverse.

Odată creată Fiinţa se va reflecta nu numai în Factorul Vieţii care devine o Oglindă pentru aceasta dar şi Oglinzii Semantice care este reprezentată de Infinit şi caracterizată de către Periodicul reflectat în aceasta ca fiind *Lipsa* unei parţialităţi, fapt care duce la structuralizarea Infinitului. Mai înainte de toate Fiinţa va fi Asimilată spre Conştientizare Semantică primind calitatea de Fiinţă Asimilată Periodicului, sau Parţialului.

În această calitate Fiinţei îi va *lipsi* mereu o parte care după reflectarea sa în Oglinda Semantică va fi reliefată prin *Lipsa* Fiinţei, care este Cunoaşterea Semantică a Fiinţei.

Astfel Cunoaşterea Semantică a Omului este *Lipsa* lui, precum a Factorului Vieţii, *Lipsa* Factorului Vieţii, iar pentru fiecare Element al oricărui tip de Cunoaştere atunci cînd atribuim acest Element Cunoaşterii semantice vom ataşa întotdeauna particula:” *Lipsa”* urmată de denumirea elementului respectiv.

Orice proces, lucru sau fenomen generat de caracteristicile acestor Elemente care va fi reflectat în Oglinda Semantică pentru a deveni Cunoaştere Semantică, odată devenit Cunoaştere Semantică va primi şi acesta particula „*Lipsa*” înaintea denominaţiei sale.

4

Omul reflectat în Oglinda Infinitului apare ca Lipsa lui, dar mai mult decît atît Dimensionalitatea reflectată în Oglinda Semantică a Infinitului apare ca Lipsa acesteia.

Faptul că totul este o minciună ştiam, dar că pînă şi minciuna este o minciună, deci nici minciuna nu este cel puţin o minciună datorată Iluziei Vieţii, nu realizăm aceasta pînă acum.

Odată ce minciuna este o minciună atunci ea devine un adevăr, tocmai prin faptul că este minciună.

Adevărul reflectat în Oglinda Semantică constă în lipsa Adevărului, iar a Minciunii în Lipsa Minciunii, fapt care duce mereu la o continuitate şi deci la periodicitatea infinită a acestora, întrucît Lipsa minciunii este un adevăr prin faptul că minciuna lipseşte dar acest Adevăr lipseşte şi el fiind o Minciună.

Fiecare Gînd al Omului se reflectă la Infinit datorită Oglinzii Semantice prin Lipsa Gîndului.

Astfel Iubirea, Absolutul, Frumuseţea, Plenitudinea, dar şi Amăgirea, Angoasă, Îndoiala, se reflectă la Infinit datorită Oglinzii Semantice prin Lipsa acestora.

Aşadar Oglinda Semantică este un arbitru nemilos care reliefează atît binele cît şi răul Coeficientului Logic 2 al lumii noastre prin Lipsa lor.

Binele este reliefat Semantic prin Lipsa lui, precum Răul prin Lipsa lui, dar rog mare atenţie, întrucît, atribuind particula „Lipsa" înaintea cuvîntului, aceasta nu înseamnă că Lipsa Binelui este inversul Binelui care este Răul, şi nici faptul că Lipsa Răului este inversul Răului care este Binele, ci mai înainte de toate Lipsa Binelui înseamnă URMA pe care o lasă Binele reliefat de Cunoaşterea Semantică.

Acesta este unul dintre cele mai importante principii prin care Semanticul îşi lasă tiparul în Matricile pe care le creează ca mai apoi tot el să fie cel care va reliefa Urma elementelor, lucrurilor, proceselor şi fenomenelor, aflate în dezvoltările şi determinările acestor Matrici.

Odată primind Urma tuturor celor de adineaori, Semanticul va fi responsabil de umplerea acestei Urme cu Forma care să o Întregească, această Formă fiind un nou şi nou Bine sau un nou şi nou Rău caracterizat mereu prin Lipsa acestora care devine motorul principal în acest caz responsabil la rîndul său cu umplerea Urmei, întrucît şi Lipsa Urmei va determina la rîndul său Forma, tot datorată Oglinzii Semantice.

Vă mai amintiţi cînd făceam afirmaţia referitoare la Matrici, dar mai ales la Matricea Noastră, despre faptul că Ea este Urma în care va primi Forma Instinctul?

Ei bine cred că orice alte comentarii acum ar fi de prisos, întrucît Urma se datorează în primul şi primul rînd Oglinzii Semantice care este Infinitul.

De aceea fiecare Gînd lasă o anumită Urmă în care se va forma o nouă şi nouă Amprentă, una dintre aceste Amprente fiind şi Amprenta Omului.

Nu întîmplător am afirmat pînă acum că raportarea Cunoaşterii Închise la Cunoaşterea Deschisă în Factorul Vieţii creează un anume Înţeles care este Viaţa iar în altă

parte am afirmat despre posibilităţile de reflectare ale Fiinţei care nu sunt numai în Factorul Vieţii cît şi în Noţiune sau în alte şi alte Oglinzi determinînd Viaţa.

Prin Viaţă înţeleg nu numai Actul de Fiinţare în sine dar mai ales conştientizarea acestuia.

În urma Actului de Fiinţare se nasc Dimensiunile.

Dimensionalitatea survine odată cu reflectarea Existenţei în Fiinţă dar Dimensionalitatea nu este Fiinţă ci una din caracteristicile pe care le are Fiinţa alături de aceea de Fiinţare.

Viaţa Conştientă poate surveni nu numai la nivelul Fiinţei şi Factorului Vieţii cît şi la nivelele infinităţilor de Elemente care le succed pe acestea.

Viaţa poate fi în ultimă instanţă chiar şi prin Lipsa Fiinţei, dacă se realizează o Conştientizare unde lipseşte Dimensionalitatea sau Fiinţarea, adică reflectarea fiinţei în Factorul Vieţii pentru a Conştientiza propriile sale caracteristici.

Dacă fiecare lucru, lege, proces, fenomen, Element sau orice altă structură sau întreg sau parţial de orice altă natură ar fi, este Asimilat spre Conştientizare de Oglinda Semantică, care îi reliefează Conştientizarea în Cunoaştere atribuindu-i Lipsa acestuia, deci URMA sa, atunci înseamnă că fiecare lucru, proces, fenomen, Element de orice altă structură sau întreg sau parţial primeşte calitatea de a fi OGLINDIT cît şi calitatea de Oglindă, întrucît orice Oglindă reprezentată prin Lipsa ei este o Neoglindă care reprezentată prin Lipsa sa devine iarăşi Oglindă.

Aceasta este una dintre cele mai importante legi ale Oglinzii.

Cîndva referitor la energie am afirmat că Esenţa energiei constă în Conştientizare.

Acum am ajuns în faza în care putem extinde această explicaţie şi anume din punct de vedere Semantic.

Astfel **Esenţa energiei constă în Conştientizare care este de fapt o Asimilare a Oglinzii Semantice datorată Parţialului, deci Periodicului, care se explicitează prin Lipsa parţială al unui Înţeles al Asemanticului, întrucît Asemanticul este o parte Semantic şi o parte Periodic datorită Înţelesului Neînţeles care este un alt Înţeles dar care are inserat în el atît Înţelesul cît şi opusul acestuia.**

Prin aceasta se caracterizează Asemanticul, faţă de Înţelesul Înţeles al Semanticului, iar ***Lipsa*** Înţelesului pe jumătate sau parţial din Asemantic este datorată Periodicului sau Parţialului cum l-am mai denumit.

Prin urmare, ***Lipsa este, rămîne şi va fi, Esenţa Energiei. Din această Lipsă se trag toate cîte sunt dar mai ales cîte nu sunt. Tot ceea ce va determina Mişcarea sau Transformarea se datorează acestei Lipse. Odată realizat procesul de Cunoaştere în urma Conştientizării s-a realizat prima Mişcare sau Transformare.***

De ce folosesc ambele înţelesuri, atît pe cel de Mişcare cît şi pe cel de Transformare?

Întrucît ambele au aceeaşi rădăcină comună şi acelaşi determinant comun care constă într-o Oglindă care primeşte Conştientizarea pe care o transformă în Cunoaştere.

Transformarea în acest caz nu este Mişcare, întrucît nu se mută dintr-un anume loc în altul nici Conştientizarea şi nici Cunoaşterea ci prima se transformă în cealaltă pe cînd Mişcarea înseamnă neapărat mutarea sau translatarea unui lucru, fenomen sau Element dintr-un loc în altul.

Un asemenea exemplu este atunci cînd Oglinda reflectă o Cunoaştere Semantică, Deschisă sau Închisă într-un anume Coeficient Logic cu însemnătate de mutare sau translatare a unui lucru, fenomen sau Element.

Important este că în ambele cazuri cel responsabil de Mişcare şi Transformare a fost Oglinda, Conştientizarea şi Cunoaşterea.

5

Cunoaşterii Semantice i se pot atribui toate celelalte Cunoaşteri pe care noi nu le putem identifica, şi care formează infinitatea de Cunoaşteri alături de Cunoaşterea Deschisă a Stării de Fapt sau Cunoaşterea Închisă a Factorului Creator, datorită faptului că absolut toată infinitatea de tipuri de Cunoaştere se va Oglindi şi va fi Oglindită de către Cunoaşterea Semantică, care este mama tuturor tipurilor de Cunoaştere.

Cred că nu mai are rost să afirm că fiecare Cunoaştere în parte, Deschisă, Închisă, etc; este un anumit tip de Cunoaştere.

La fel se întîmpla şi cu Adevărul Semantic şi toate celelalte lucruri, fenomene, procese sau alte şi alte reprezentări care nici măcar nu ne sunt Cunoscute în vreun fel sau altul.

Odată ce toate acestea primesc particula Semantică alături de Înţelesul lor, toate acestea definesc nu numai faptul că sunt la originea originii, acestor înţelesuri dar mai mult decît atît faptul că toate aceste Înţelesuri Semantice reprezintă nu numai originea Înţelesului ataşat alături de cuvîntul Semantic dar implicit *Urma* oricărui *alt tip* de astfel de Înţeles care poate fi Cunoscut sau chiar Necunoscut!

Astfel Starea de Fapt Semantică, de exemplu, va fi Urma pe care o umple Starea de Fapt a Matricei Noastre dar totodată va reliefa şi Urma la toate celelalte posibile tipuri ale tuturor Stărilor de Fapt posibile din alte Matrici.

De data aceasta am ajuns la un fenomen mai mult decît interesant şi anume odată ce Starea de Fapt Semantică va reliefa şi Urma tuturor celorlalte posibile Stări de Fapt din alte Matrici, înseamnă că toate Stările da Fapt din toate Matricile au aceeaşi Formă dacă au aceeaşi Urmă!

Dacă ne-am ghida după anumite circumstanţe ale Coeficientului Logic 2, aşa ar trebui să fie, ceea ce ar însemna că toate Stările de Fapt sînt la fel indiferent de Matrice sau de o altă Stare de Fapt ale Matricei respective.

Cu toate acestea nu este absolut deloc astfel întrucît acea Urmă este caracterizată de Lipsă, iar Lipsa este un parţial, din Asemantic care nu este nimeni altcineva decît Periodicul.

Periodicul devine un Înţeles al Lipsei Înţelesului din Asemantic, care se reflectă la rîndul său în Oglinda Semanticului prin Asimilare, devenind Conştientizare Semantică şi mai pe urmă Cunoaştere Semantică.

Odată ce Urma Oglinzii Semantice este un Înţeles al Lipsei Înţelesului, iar fenomenul sau lucrul Oglindit în Oglinda Semantică este un Înţeles, datorat Cunoaşterii Deschise în acest caz, acest Înţeles se va reflecta la rîndul său prin Asimilare devenind Conştientizare Semantică în Oglinda Semantică, care este un Înţeles, dar alături de acest Înţeles va interveni şi Periodicul, ca Înţeles al Lipsei Înţelesului, fiind cel care face încă de la început departajarea dintre o reflectare şi alta a Oglinzii Semantice, fiind responsabil cu calitatea de a Oglindi a Oglinzii Semantice şi mai mult decît atît cu aceea de a structuraliza această Oglindă Semantică prin Succesiunea evenimenţială, raportată la Evenimentul Primordial.

Prin urmare orice Înţeles care se reflectă în Oglinda Semantică primeşte calitatea de Înţeles cît şi aceea de Lipsă a Înţelesului, deci Înţelesul Stărilor de Fapt reliefate de către Cunoaşterea Semantică va fi mereu altul chiar dacă vor avea o Urmă comună.

CAPITOLUL III

ONTOLOGIA SEMANTICĂ, NEOONTOLOGIA SEMANTICĂ, SEMANTICA COAXIOLOGICĂ, STRUCTURALIZAREA SEMANTICĂ A MATRICEI NOASTRE

1

Lipsa este şi determină totodată absolut Totul, de la cel mai primordial nivel posibil. Puteam pînă acum folosi expresii ca „originea Totului” sau altele, care să întregească o atare explicaţie, dar acestea nu reliefau decît totul cu privire la structuralizarea Matricilor sau ale Matricei Noastre sau chiar a lumilor Factorului Nostru Creator, pe cînd atunci cînd vorbim de originea celui mai primordial nivel posibil, vorbim de Periodica Parţiabilitate a Asemanticului care se reflectă în Semantic, care este **Lipsa.**

Privind din punct de vedere Coaxiologic, această Lipsă care se reflectă în Oglinda Semantică, Oglindă căreia i se raportează toate cîte sunt şi cîte nu sunt, fiind reprezentată în Lumea noastră de Infinit, va reliefa atît Mătricile, cît şi structuralizările lor.

Printre aceste Matrici se regăseşte bineînţeles şi Matricea Noastră, a cărei structuralizare este reliefată de către Oglinda Semantică prin Starea de Fapt Semantică, Instinctul Semantic, cît şi restul de reprezentări care participă la întregirea structuralizării Matricei Noastre.

Cu toate acestea Instinctului Semantic îi va urma Scopul acestuia, iar Scopul va avea inserat în el nu numai partea sa de Scop care va determina Adevărul Absolut, cît

şi partea sa Semantică, precum Instinctul sau şi alte Elemente din Structura Matricei Noastre care o vor face la fel, determinând Adevărul Absolut.

Prin urmare Adevărul Absolut va conţine atît partea sa Semantică cît şi partea sa ca urmare a structuralizării Matricii Noastre. Astfel se naşte cea mai importantă lege a Coaxialismului şi anume:

Fiecare lucru, fenomen, proces sau Element va conţine atît partea sa Semantică ca urmare a Originii sale reliefat de Oglinda Semantică, cît şi a reflectării sale necontenit şi nemijlocit atît în Oglinda Semantică a Infinitului cît şi în Oglinda – Element ce aparţine structuralizării Matricei sale. Prin urmare, orice face parte din structuralizarea unei anumite Matrici, se reflectă în Oglinda Semantică de două ori în cazul Coeficientului Logic 2 şi anume prin Originea sa cît şi prin calitatea sa regăsită în structuralizarea Matricii.

Această lege este valabilă în funcţie de Coeficientul Logic care o raţionalizează, enunţul ei devenind schimbat, în cazul cînd percepem şi raţionalizăm pe baza unui Coeficient Logic 100.

Atunci va fi percepută structuralizarea unei Matrici ca fiind reflectată în Oglinda Semantică de 100, iar la nivel Infinit de un Infinit de ori, deci fiecare parte infinită din structuralizarea unei Matrici se va reflecta în Oglinda Semantică în totalitate sub toate aspectele ei.

Oglinda Semantică a Infinitului reflectă Totul Creat din două puncte diferite, atît ca Tot, cît şi ca Origine a acestui Tot, pentru Coeficientul Logic 2, dar alături de acest Tot şi Originea acestui Tot în Coeficientul Logic 100 mai vorbim şi de alte opusuri ale acestui Tot luat ca Întreg cît şi al Originii acestui Tot. Abia în această ipostază putem vorbi cu adevărat de un Tot, dacă Adevărul pe care-l cunoaştem nu ar fi o mare Iluzie, regăsită pînă şi în infinitatea de Coeficienţi Logici cu care se poate reliefa orice raţionament posibil. În schimb raţionamentul acestei

lumi poate procesa doar prin Coeficientul Logic 2. Chiar şi aşa faptul că reuşim să facem o astfel de aplicaţie ne apropie oarecum într-o anumită măsură de Tot şi implicit de Adevăr.

Cum fiecare Element are atît partea sa Semantică cît şi partea sa structurală sau Matricească, putem defini Scopul Matricei ca fiind atît un Scop Semantic prin Perioada sa care reprezintă Lipsa încă de la Originea Totului, cît şi Scop Matriceal.

De acum înainte termenul de Originea Totului va însemna reflectarea Periodicului în Oglinda Semantică.

Scopul Semantic este cel care va determina în Matricea Noastră denumită şi Matrice – Scop, Instinctul Semantic, al cărui Scop Semantic va determina partea Semantică a Adevărului Absolut, pe cînd Scopul Matriceal va determina Instinctul Matriceal, al cărui Scop Matriceal va deveni Adevărul Absolut.

Trebuie observat că fiecare Element regăsit în structuralizarea Matricei primind o parte Semantică, această parte Semantică nu numai că se regăseşte sub acelaşi „acoperiş” cu elementul respectiv dar orînduirea structuralizării Matricei se datorează Matricei respective ale cărei Elemente sînt înfăşate în mantia Semanticului.

Mai mult decît atît, am definit pînă acum ce anume este Adevărul Semantic şi Cunoaşterea Semantică. Atunci cînd reliefăm partea Semantică a Adevărului Absolut sau al Cunoaşterii Absolute de exemplu, este impropriu să o denumim tot Adevăr Semantic sau Cunoaştere Semantică întrucît acestea chiar dacă sînt parte Semantică a Adevărului Absolut şi al Cunoaşterii Absolute ele nu sunt sub nici un fel Adevăr Semantic şi Cunoaştere Semantică ci mai degrabă reflectarea Adevărului Absolut în Semantic.

Acelui Semantic al Adevărului Absolut îi aparţine în primul şi primul rînd reliefarea Adevărului Absolut în Semantic ceea ce Adevărului Semantic nu i se va întîmpla,

întrucît Adevărul Semnantic precede cu mult Adevărul Absolut, iar Adevărul Semantic sau Cunoaşterea Semantică nu sunt sub nici un fel reflectarea Oglinzii Semantice sau a Originii Totului în acestea două.

Astfel de acum încolo fiecare astfel de parte Semantică ale unor Elemente din structuralizarea unei Matrici va primi denumirea de Parte Semantică Matricealǎ.

Adevărul Absolut va avea Partea sa Semantică Matricealǎ, precum Cunoaşterea Absolută la fel.

Partea Semantică Matricealǎ a Scopului Matricei va Determina Partea Semantică Matricealǎ a Instinctului acest proces ajungînd pînă la cele mai îndepărtate Amprente din Universele Existenţei sau ale altor Personalizări, în subsidiar cu alţi Factori Creatori şi structuralizările Lor la nivelele descrise mai sus.

Care este Partea Semantică Matricealǎ a Factorului Primordial dar a „EU” -lui Său?

Atunci cînd datorită Părţii Semantice Matriceale a Instintului a Spus „EU” s-a raportat la Infinitatea de Părţi Semantice ale Factorilor Creatori.

Această frază necesită poate cea mai profundă reflecţie din întreg Coaxialismul.

În ce constă Partea Semantică Matricealǎ a Instinctului?

În Perioadă deci în Lipsa Instinctului Matriceal.

Ce defineşte Lipsa Instinctului Matriceal?

Lipsa Înţelesului Instinctual.

Această Lipsă a Înţelesului Instinctual care este Partea Semantică Matricealǎ a Instinctului se raportează la Partea Matricealǎ a Instinctului care este tocmai Înţelesul Instinctual, atunci Părţile Semantice şi Matriceale ale Instinctului se traduc prin Lipsa Înţelesului Instinctual raportat la Înţeles Instinctual.

Lipsa Înţelesului este un Înţeles şi se va regăsi în Înţeles.

Astfel Semanticul Instinctului Matriceal este un Înţeles definit prin Lipsa Instinctului Matriceal.

Unde este Instinctul Matriceal?

Alături.

Se raportează la El dar îi reliefează Urma datorită Oglinzii Semantice.

Atunci cînd Factorul Primordial spune „EU” acel „EU” este caracterizat în primul rînd de Urmă şi Formă, de Semantic şi Matriceal prin Instinct.

Partea Semantică a „EU” -lui Primordial al Factorului Primordial constă în Lipsa Înţelesului acestuia, precum partea Matriceală în Înţelesul acestuia.

Lipsa Înţelesului este un Înţeles în sine.

Aici intervine Perioada Semantică, cea care derivă din Asemantic.

Înţelesul în sine al Lipsei se repercutează asupra Înţelesului „EU” -lui ca fiind:

<u>O LIPSĂ DIN MINE!</u>

Aceasta este Esenţa „EU” -lui Primordial, unde „Mine” reprezintă „EUL”

Pe bazele acestui raţionament se clădeşte întreaga infinitate minus Unu de Factori Creatori faţă de care se raportează Factorul Primordial.

Mai mult decît atît şi *Esenţa* Adevărului Absolut este determinată ca fiind: *O Lipsă din Mine!*

O Lipsă din Mine, afirmă la rîndul lor toţi Factorii Creatori atunci cînd îşi determină lumile propriilor Lor structuralizări.

Factorul Primordial atunci cînd a determinat Cunoaşterea Absolută rostind datorită Instinctului acest „EU”, ca fiind Lipsă din El, a fost momentul unic prin care Adevărul Absolut ce recunoaşte **<u>Lipsă Din El</u>** a determinat *Cunoaşterea Absolută*, ca fiind tocmai această **<u>Lipsă din El</u>**, pe baza căruia se înfiripă Gîndul Originar ce include

Întregul atît *Adevărul Absolut* format *înaintea* Factorului Primordial cît şi Cunoaşterea Absolută formată *după* Factorul Primordial.

Acest fapt este momentul unic prin care Adevărul Absolut devine *inversul* Cunoaşterii Absolute. Atunci cum poate fi determinată Partea Semantică a Cunoaşterii Absolute Matriceale?

Odată ce Adevărul Absolut este definit prin: O Lipsă din Mine, acesta defineşte ca fiind Lipsă tocmai Cunoaşterea Absolută!

Atunci cînd o defineşte ca fiind Lipsă o recunoaşte, ca făcînd parte din El dar sub Formă de Lipsă. Este cu atît mai interesant cu cît observăm faptul că Partea Semantică a Adevărului Absolut Matriceal este tocmai o lipsă din El!

Acest fapt ne duce la faptul absolut surprinzător să constatăm că:

Partea Semantică a Adevărului Absolut Matriceal este întocmai Partea Matriceală a Cunoaşterii Absolute, iar Partea Semantică a Cunoaşterii Absolute Matriceale este Adevărul Absolut Matriceal.

Acest fapt îi dă o şi mai mare Importanţă Instinctului, şi anume, Instinctul este responsabil prin „EUL" Factorului Creator de crearea Gîndului Originar, compus din Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută.

Astfel Adevărul Absolut Matriceal este compus atît din El cît şi din Partea Semantică a Cunoaşterii Absolute Matriceale, pe cînd Cunoaşterea Absolută Matriceală este compusă din Partea Semantică a Adevărului Absolut Matriceal şi Cunoaşterea Absolută Matriceală.

2

Care este partea Semantică a Gîndului Originar?

Periodicul ne indică iarăşi Lipsa unui Înţeles care devine un Înţeles.

Înţelesul Gîndului Originar al Factorului Creator constă întocmai în Adevărul Absolut Semantic şi Matriceal şi Cunoaşterea Absolută Semantică şi Matriceală. Ce anume poate determina o Lipsă a unui Înţeles?

Care ar fi Lipsa Înţelesului Adevărului Absolut Semantic Matriceal care şi el la rîndul lui este o Lipsă, iar acesta este doar un exemplu.

Rezultatul raţionalizării noastre constă în Lipsa, Lipsei, într-un cuvînt negarea negaţiei care dă ca rezultat afirmaţia. Deci nu mai este nici o Lipsă?

În nici un caz întrucît Gîndul Originar este el singur în sine un Întreg care are o anumită structuralizare în Adevăr şi Cunoaştere.

Poate fi o Lipsă a Lipsei odată dar nu şi a doua oară cînd conform tot acelui principiu simplu de negare a negaţiei afirmaţia devine inversă.

Astfel la nivelul Gîndului Originar va surveni mereu o Lipsă. Această Lipsă se produce întrucît asemenea Matricei devine prima structuralizare diferită de aceasta. În ce constă această Lipsă?

Răspunsul este din nou la fel de simplu şi anume în *Absolut Necesarul de a mai fi şi alte Elemente alături de* Adevărul Absolut Semantic şi Matriceal şi Cunoaşterea Absolută Semantică şi Matriceală. Astfel alături de aceste Elemente cunoscute aflate în Gîndul Originar mai sunt o Infinitate minus Unu de alte Elemente Necunosute nouă care sunt în Gîndul Originar. Acest fapt este valabil şi pentru Gîndul Pur al Factorilor Creatori.

Gîndul Originar este cel care determină direct recunoaşterea de către Factorul Primordial al Factorilor Creatori, care vor rosti la rîndul lor acelaşi „EU” numai că fiecare astfel de „EU” va fi „EUL” Lor, ce va însemna tot: *O Lipsă din Mine!, iar atunci vor determina fiecare în parte Gîndurile Lor Pure cu propriile Lor structuralizări. În cazul Factorului Nostru Creator va apare Gîndul Pur ce va determina Persoana.*

Privind prin cadrul Semantic Persoana, care este caracterizată ca fiind un Întreg determinat de Factorul Creator ca o contrapondere a Gîndului Pur pentru a-şi determina acesta Echilibrul, va avea o structură reprezentată de Personalizări, iar suma acestor Personalizări va determina Noţiunea, lucruri despre care am tot discutat de mai mult ori pînă în Prezent.

Faptul cel mai interesant pe care nu l-am dezvăluit pînă acum, este de ce a determinat Factorul Nostru Creator Persoana şi nu altceva?

De ce nu şi-a regăsit Echilibrul în alte şi alte sfere posibile de reflecţie prin Gîndul său Pur, de ce neapărat în Persoană şi odată cu aceasta în Iluzie?

Este uşor să afirmi că în tot felul de Dogme religioase că aşa este pentru că aşa a spus mai nu ştiu care sfînt, dar este mult mai greu să demonstrez inteligibil acel lucru, chiar dacă sîntem supuşi Iluziei, dar cel puţin pe bazele ei să reuşim să alcătui un eşafodaj prin care să ne apropiem de Adevăr.

Pînă în acest moment nu am putut explica acest aspect pentru că nu am ajuns la nivelul Semanticului. Odată fiind aici acum este posibilă o asemenea explicaţie.

Care este Partea Semantică a Factorului Nostru Creator? În primul rînd această va consta în Lipsa Factorului Creator care primeşte un anumit Înţeles care este Parte din acest Factor. Astfel Factorul Creator se nominalizează ca fiind nu numai Creatorul Creaţiei ci şi Creatorul Lipsei cît şi Lipsa Creatoare şi Creaţia Lipsei. Alături de Creaţie, Partea semantică a Factorului Creator constă în Lipsa Creaţiei care are un Înţeles şi astfel Lipsă Creaţiei devine Creaţie, tocmai prin Lipsa ei. Acest Aspect dual (mare atenţie rog, aspectul dual se datorează Coeficientului Logic 2), va determina odată printr-unul din aspecte care este Aspectul Creaţiei, Gîndul Originar, iar prin Aspectul Creaţia Lipsei, Persoana!

Pentru alte Nivele şi Coeficienţi Logici Aspectul Dual va fi echivalent în funcţie de Nivelul de Raţionalizare iar dacă este vorba despre Logică, de Numărul Coeficienţilor Logici care pot fi Raţionalizaţi, de către cel asupra căruia i se reflectă respectivul proces de Cunoaştere.

Dacă Echilibrul Factorului Nostru nu mai este Dual, întrucît este discernut de Coeficienţii Logici superiori, ci este de un miliard sau mult mai mult, atunci alături de Persoană vor mai fi şi alte formaţiuni opuse acesteia, dar care să determine Persoana în ceea ce priveşte atributul ei de a fi alături de Personalizări, şi Noţiune, mama Iluziei?

Răspunsul este: Cu siguranţă DA!

Aceasta se datorează în primul rînd părţii Semantice a Factorului Creator iar în al doilea rînd Părţii Semantice a Persoanei.

Mergînd pe bazele acelui raţionament al Semanticii, şi anume, Înţelesul Lipsei constă într-un nou Înţeles, ajungem să realizăm că, Lipsei Persoanei îi corespund alte şi alte Persoane cu anumite caracteristici diferite, evident datorită Periodicului, astfel sunt o Infinitate de Persoane, care au fiecare în parte o Infinitate de Personalizări şi tot atîtea noţiuni în care acestea să se reflecte.

Partea Semantică a Factorului Nostru Creator determină în acesta o Infinitate de Echilibre, un Echilibru pentru fiecare Coeficient Logic prin care este perceput. Fiecărui astfel de Echilibru îi survine o anumită alternanţă la Gîndul Pur, deci un nou rezultat într-o Persoană cu mai multe caracteristici.

Acesta e o nouă reflecţie pe baza căreia sînt necesare mai multe Persoane nu numai datorită Persoanei Semantice dar şi a Factorului Creator.

Frumuseţea Coaxialismului constă însă aici, cînd atribuim fiecărei Persoane o Infinitate de Personalizări care fiecare definesc o Noţiune, iar dacă sunt o Infinitate de Persoane întrucît sunt şi o Infinitate de Coeficienţi Logici, atunci vedem că toate aceste Infinităţi datorită Oglinzii

Semantice care este Infinitul se reduc la o singură Axă şi anume la Un singur Infinit, deci la Oglindă Semantică.

Care este Partea Semantică a Personalizării? Lipsa ei, care dovedeşte un Înţeles referitor la această Personalizare.

În ce constă Lipsa Personalizării, decît în Urma acesteia?

Ce determină partea Semantică a Personalizărilor Persoanei? Partea Semantică a Noţiunii: Lipsa Înţelesului ce naşte un nou Înţeles Semantic, Existenţa Semantică.

La fel ca şi Persoana Semantică, Existenţa Semantică poate fi într-o infinitate de ipostaze.

Folosesc termenul de ipostaze, dar mai ales pot fi o infinitate de Existenţe Semantice, la fel cum pot fi o infinitate minus Unu de Persoane Semantice unde fiecare să posede o altă infinitate minus Unu de Personalizări Semantice.

Această infinitate minus Unu se datorează Periodicului, Lipsei eterne care este structuralizat în Partea Semantică a fiecărui Element, parte care este indusă astfel datorită Oglinzii Semantice, şi nu în ultimul rînd al Adevărului Semantic şi al Cunoaşterii Semantice.

După cum am mai afirmat alături de Adevărul Absolut, Anoţional şi Noţional este şi Adevărul Semantic care „umple” numărul celorlalte Adevăruri pînă la Infinit cu propria lui titulatură, tot datorită Lipsei datorată Periodicului.

Acest lucru înseamnă că alături de cele trei tipuri de Adevăruri Absolut, Anoţional şi Noţional, mai este cel de-al patrulea Adevărul Semantic.

Dar mare atenţie, Adevărul Semantic ocupă şi locul 4,5,6... etc; pînă la Infinit al tuturor celorlalte tipuri posibile de Adevăruri. Cum se realizează aceasta?

Numărul celorlalte tipuri de Adevăruri dar mai mult decît atît, posibilitatea Conştientizării şi Cunoaşterii lor nu se datorează numai Coeficienţilor Logici cu care acestea

sunt percepute cît şi Nivelelor de Conştientizare sau Formelor de Conştientizare despre care am mai vorbit. Cum fiecare Nivel de Conştientizare are o infinitate minus Unu de repere, în cadrul Nivelului Nostru de Conştientizare aceste repere sînt infinitatea minus Unu de Coeficienţi Logici.

Acest aspect atît de complicat indică aceste Nivele de Conştientizare, unde fiecare astfel de nivel are o infinitate minus Unu de repere structurale ca fiind canalele prin care se revarsă Cunoaşterea la nivelul lumilor şi Universelor care se reflectă prin intermediul acestor Canale ale Cunoaşterii elementelor participante la procesul de Cunoaştere.

Alături de Adevărurile determinate de mine mai pot fi o infinitate minus Unu de astfel de Adevăruri Necunoscute (altele decît cele cunoscute infinitate minus Unu), care prin analogie cu Semanticul vor fi atribuite unui singur Adevăr Cunoscut şi anume Adevărul Semantic.

Astfel Adevărul Semantic conţine în Esenţa sa o infinitate minus patru de Adevăruri Necunoscute care dacă vor putea fi Cunoscute de către anumite Canale ale Cunoaşterii, aceastea vor trece odată cu Cunoaşterea lor, afară de sub mantia Adevărului Semantic, primind o anumită titulatură.

Adevărul Semantic este generalizarea tipologiei infinite de Adevăruri Necunoscute, care odată ce devin Cunoscute părăsesc mantia Semanticului, dar chiar dacă toate ar deveni Cunoscute, Adevărul Semantic ar rămîne neclintit, că stăpîn pe sine, doar cu diferenţa că acesta nu ar mai deţine în structuralizarea sa şi toate celelalte tipuri de Adevăruri posibile care ar putea fi Cunoscute.

De ce se întîmpla acest lucru?

Răspunsul constă în caracteristica Adevărului Semantic şi al Semanticului în general, aceea de a primi Oglindit în el, Periodicul, pentru reliefarea Actului de Cunoaştere.

Acest aspect dă tuturor elementelor Semanticului aspectul de eternă Lipsă a „ceva” care se traduce la fel de etern prin „altceva”, ceea ce denotă caracteristica structurală de continuitate.

Continuitatea este una dintre cele mai importante caracteristici pe care o dă particula Semantic aflată înaintea unui Element, proces sau fenomen care se derulează într-un anume cadru. Această caracteristică stă la baza determinării Determinării şi Devenirii Totului.

Fără Continuitate, Totul ar deveni la faza iniţială aceea de Neant.

Ce anume este Neantul?

Referitor la acest termen nu am vorbit pînă în Prezent tocmai datorită faptului că pentru a-i înţelege semnificaţia mai în amănunt trebuia mai înainte de toate să schiţez mai în profunzime determinarea Periodicului, Asemanticului şi Semanticului în funcţie de Oglinda Semantică.

Chiar dacă ne-am reîntoarce la Factorul Primordial şi am spune că Neantul constă în ceea ce este dinaintea Factorului Primordial, am greşi întrucît şi înaintea lui au fost Matricile, înainte de Matrici, Oglinda Semantică cu Asemanticul şi Periodicul iar înainte de toate Neantul.

Dacă Neantul este caracterizat prin Nimic atunci să fi fost Nimic iar din Nimic să se nască toată această grandioasă şi tulburătoare construcţie a Creaţiei?

În primul rînd va trebui să ştim dacă Creaţia este Într-adevăr, Creaţie sau Nu!

Cine anume a determinat Semanticul şi Asemanticul dar Periodicul?

Pentru ca acestea să se producă trebuiau să fie determinate de către „ceva”!

Cine şi ce este acel „ceva”?

Orice „ceva” trebuie mai înainte de toate să fie Cunoscut de către un alt „ceva”.

Acesta este şi unul din motivele principale pentru care a apărut Oglinda, tocmai pentru ca un „ceva” să se poată reflecta în alt „ceva”, care este Oglinda. Oglinzile încep odată cu Oglinda Semantică. De aceea a apărut şi Persoana care prin suma structuralizărilor sale care sunt Personalizările să determine o nouă Oglindă care este Noţiunea. Persoana este mai degrabă o reflectare a Gîndului Pur în el însuşi, întrucît acesta o determină. Cum Gîndul Pur este o Oglindă, propria sa reflectare în sine va fi alt „ceva” adică Persoana care la rîndul ei reflectînd în sine va determina Personalizările acesteia ce au ca sumă Noţiunea, o nouă Oglindă.

Revenind la Oglindă Semantică, vedem că aceasta trebuia să reflecte acel „ceva”, care în cazul nostru este Periodicul.

Periodicul să fie Neantul?

Chiar şi Neantul este „ceva”, întrucît putem vorbi despre el. Chiar şi caracteristica Neantului de a fi Nimic este „ceva”!

Atunci ce anume *este* Neantul?

Este un Nimic.

Ce *este* Nimicul?

Ceva!

Acesta este *Periodicul sau Lipsa!*

Acesta se reflectă în Oglinda Semantică, fiind tatăl tuturor celor ce vor deveni, iar mama, Oglinda Semantică.

Am folosit particula *este* chiar dacă la acest nivel nu putem vorbi de Existenţă dar orice raţionament pe care-l facem nu putem să-l percepem fără a ne raporta la Existenţa pe bazele căruia îl realizăm. Gîndind Coaxiologic va trebui să facem obstrucţie de Existenţă.

Neantul este Periodicul.

Dar înainte de Periodic ce anume putea fi? Mai mult decît atît este impropriu să spunem „înainte” de Periodic, întrucât acesta apare odată cu Asemanticul şi cu Oglinda Semantică a Semanticului, întrucît este o parte Lipsă din

aceasta.Pe această Lipsă se bazează toate cîte sunt şi toate cîte nu sunt din toate lumile şi Universele posibile. Fiinţa nu ar fi putut da Dimensionalitate Existenţei dacă ea însuşi nu s-ar fi raportat la o anumită Lipsă!

Care este Lipsa Fiinţei?

Nefiinţa!

Care este Lipsa Nefiinţei?

Fiinţa!

Se vede cum şi la acest nivel Periodicul îşi spune nestingherit cuvîntul.

Întrebarea care se pune acum şi este poate cheia Totului este: Ce anume sau Cine anume a determinat Lipsa?

Dacă folosim particula „cine” aceasta determină o Oglindă, întrucît favorizează o structură care Cunoaşte, un fel de Persoană dar bineînţeles la un alt nivel, iar dacă folosim particula „ce” aceasta favorizează un anume Element Oglindit de această Oglindă, Element care şi el poate să aibe la rîndul său calitatea de Oglindă, dar care în acest moment este el, cel Oglindit de către o Oglindă.

Lipsa în primul rînd a fost Lipsa unei părţi dintr-o Oglindă, Oglinda Semantică în cazul de faţă.

Lipsa unei părţi dintr-o Oglindă înseamnă fără echivoc, ca fiind „ceva” Oglindit şi nicidecum „ceva” care Oglindeşte, întrucît Lipsa respectivă este întocmai inversul caracteristicii Oglinzii.

În acest context înseamnă că Neantul devine un Element Oglindit, întrucît tocmai Lipsa Oglinzii se Oglindeşte în aceasta.

Acest Element Oglindit este Lipsa Oglinzii. Astfel Lipsă este un „ce” şi nu un „cine”. Acel „ce” este ceea ce Lipseşte din „Cine”.

Astfel ceea ce Lipseşte din „Cine” a determinat „ce” care este Lipsa.

Într-un cuvînt: Ceea ce Lipseşte din Cunoaştere a determinat Lipsa acesteia, care este o Cunoaştere Necunoscută.

Acesta este Neantul: Cunoaşterea Necunoscută.

La acest tip de Cunoaştere se raportează toate cîte sunt dar mai ales toate cîte nu sunt.

Oricît de mult ne-am dori să înţelegem Neantul nu o vom putea face Niciodată fiindcă atunci cînd l-am înţelege nu ar mai fi Neant.Cu toate acestea Neantul este cel răspunzător de Cunoaştere în toate sferele posibile, întrucît orice tip de Cunoaştere pentru a fi Cunoaştere se bazează pe Neant care este Lipsa sau Periodicul.

În Fiinţa noastră care se reflectă necontenit la Factorul Vieţii, acest Neant este reprezentat de către Cunoaşterea Deschisă a Stărilor de Fapt, care se revarsă asupra Omului sub formă de Viitor, Destin şi Întîmplare, într-un cuvînt sub formă de Necunoscut.

Factorul Vieţii este puntea dintre Cunoaşterea Deschisă şi Cunoaşterea Închisă. Toate Elementele Cunoaşterii Închise ale Factorului Creator nu ar avea absolut nici un rost dacă nu ar fi Cunoaşterea Deschisă, ce are rol de sol fertil pe care să înflorească Elementele Cunoaşterii Închise.

Orice Element al Cunoaşterii Închise trebuie neapărat să se raporteze Cunoaşterii Deschise pentru a avea o anumită relevanţă, deci pentru a fi Cunoscute la fel cum elementele Cunoaşterii Deschise trebuie să se raporteze elementelor Cunoaşterii Închise. Omul nu ar putea exista dacă nu s-ar raporta necontenit la Neant.

Am afirmat pînă acum că nu pot fi două sau mai multe Absoluturi. În speţă nu există decît un singur Adevăr Absolut şi o singură Cunoaştere Absolută. Adevărul Absolut este Esenţa Adevărurilor Anoţional şi Noţional pe cînd Cunoaşterea Absolută *este Esenţa* Cunoaşterilor Deschisă şi Închisă.

Ce anume poate fi Esenţa Cunoaşterii Deschise, decît Cunoaşterea Absolută care se propagă prin intermediul Matricii Noastre determinînd Starea de Fapt.

Adevărul Absolut este un rezultat al Stării de Fapt, mai precis al primei Stări de Fapt care este Instinctul.

Cunoaşterea Absolută este recunoscută ca atare abia odată cu apariţia „EU” -lui Factorului Creator, care-i dă astfel caracteristica sa de Cunoaştere dar după ce Adevărul Absolut a precedat-o.

În realitate Cunoaşterea Absolută este Esenţa Cunoaşterii Deschise şi deci a primului Element al Cunoaşterii Deschise care aparţine Stării de Fapt şi care este Instinctul. Cînd anume devine Cunoaşterea Absolută că atare şi cînd este deosebită de Cunoaşterea Semantică?

Atunci cînd intervine Periodicul sau Lipsa, după cum am mai afirmat. Deci atunci cînd spuneam în prima parte a cărţii că Cunoaşterea Absolută se „naşte” abia după ce a fost determinat Adevărul Absolut de către Scopul Instinctului am făcut-o pentru a demonstra cum apare aceasta în Structura Factorului Primordial, cu deosebirea că Cunoaşterea Absolută precede în realitate atît Factorul Primordial cît şi Matricea Noastră.

CAPITOLUL IV

REPREZENTARE GEOMETRICĂ ŞI MATEMATICĂ

În Anexă, (figura 1) se aflǎ spirala infinitǎ a Factorului Unicităţii Absolute a Infinităţii care se închide transformîndu-se în cerc prin Factorii Creatori şi Unic Întîmplători, care separă astfel infinitul de finit, odată cu apariţia *Cunoaşterii Absolute*, datorită Instinctului, alături de *Adevărul Absolut* ce au determinat Gîndul Originar din *Conştientizarea Scopului Matricei*, Persoana, Personalizările, Coeficienţii Logici şi Nivelele de Conştientizare. Atunci s-au închis cercurile Marilor Creatori şi Unic Întîmplători.

În a doua imagine, se poate vedea punctul iniţial de unde pleacă etern sau atemporal cît şi aspaţial Factorul Unicităţii Absolute a Infinităţii sau Factorul Primordial.

Astfel spirala ar rămîne un punct dacă nu ar fi Marii Creatori şi Unici Întîmplători care să închidă spirala într-un cerc, încercuind punctul, ca în (figura 1)

Astfel se naşte etern punctul O, încercuit, care semnifică devenirea spiralei punct, adică Primul Finit, UNU care recunoaşte cercul ca fiind primul Infinit, unde punctele infinite din circumferinţa sa reprezintă, fiecare în parte, un Mare Creator şi Unic Întîmplător care a determinat la rîndul Său Finitul din Infinit, închizînd primul cerc al Infinitului Primordial, cum este redat în figură 2.

Odată încercuit Infinitul Primordial de către Factorii Creatori şi Unic Întîmplători fiecare dintre aceştia au devenit un punct aflat pe circumferinţa cercului pentru Factorul Unicităţii Absolute a Infinităţii, care este punctul din mijlocul cercului. Cercul ce are încadrat un punct în mijloc este Prima Măsură a Totului.

Astfel Noul punct faţă de cel din mijloc dar şi primul după acesta a fost punctul A, care este Factorul Creator şi Unic Întîmplător al Multiverselor Existenţei, printre care şi al lumilor tridimensionale cu nivelul logicii binare, adică logică care percepe cele două contrarii bine, rău, frumos urît, etc, ce are Coeficientul Logic 2.

De aici încolo orice explicaţie devine valabilă numai pentru lumile cu logici binare din tridimensionalitate.

Odată determinat de către Factorul Unicităţii Absolute a Infinităţii, Factorul Creator şi Unic Întîmplător, s-a născut prima dreaptă ce a unit Originea O cu punctul A, şi anume raza cercului. Acesta este cea de-a doua Măsură a Totului.

În această dreaptă stă originea lumilor bidimensionale.

Absolut orice în logica binară a lumilor tridimensionale are un Opus, doar unul singur faţă de alte logici unde numărul acestora poate ajunge la un Infinit minus Unu.

Bineînţeles că punctul A, Factorul Creator, determină primul său Opus care este B, denumit a fi şi Gîndul Originar. Astfel apare diametrul cercului. Cum fiecare are un Opus al său astfel Gîndul Pur prin *Cunoaşterea Absolută* şi *Adevărul Absolut* sunt în punctul B.

Ideea de Opus al Marelui Creator este logică doar pentru lumile cum este şi acea a noastră, cu Coeficientul Logic 2, idee care reprezintă faptul că Factorul Creator se

reflectă în Gîndul Originar pe care l-a creat prin *Conştientizarea Scopului Matricei*.

Pentru a se reflecta în acesta este necesar ca Gîndul Originar să nu se identifice cu Factorul Creator ci să se Opună acestuia.

Cu toate acestea conform legităţilor Coeficientului Logic 2, a Universelor tridimensionale, care spune că fiecare are Opusul său, înseamnă că, Creaţia s-ar termina la Gîndul Originar care este Opusul în care se reflectă Factorul Creator.

Nu este aşa întrucît atît Factorul Creator cît şi Gîndul Originar sînt opuşi fiecare în parte pe jumătate Factorului Unicităţii Absolute a Infinităţii.

Rezultatul acestei opoziţii este naşterea Persoanei cu Personalizările.

Astfel cele două puncte vor avea un Opus comun, în punctul C, care este Persoana cu Personalizările Sale, una dintre acestea fiind Eu, aceea care am determinat Multiversurile Existenţei, determinînd prin unirea lor primul triunghi cu laturile egale, care pentru Mine este Triunghiul Sacru, vezi (figura 2), la baza căruia stau toate lumile tridimensionalităţii, fiind primul poligon care înseamnă, Factorul Creator, Gîndul Originar şi Persoana cu Personalizările Sale, care se regăseşte în aceste lumi tridimensionale pe fiecare axă, dintre cele trei ale tridimensionalităţii.

O dată format cel mai simplu poligon care este triunghiul, de la acest nivel se poate foarte uşor forma şi cel mai simplu poliedru.

Nu se întîmplă astfel întrucît punctul C, care reprezintă Persoana cu Personalizările va avea obligatoriu un Opus al Său, conform legităţilor logicii binare al lumilor tridimensionale unde fiecare are Opusul lui. Mai mult decît atît, este bine ştiut că pentru a forma o figură geometrică tridimensională este necesar ca aceasta să posede mai multe feţe.

Cel mai simplu poligon care poate forma o faţă în cazul celui mai simplu poliedru este triunghiul. După cercul ce încadrează un punct şi linie, este cea de-a treia Măsură a Totului.

Triunghiul are obligatoriu trei puncte unde se aflã şi vîrfurile acestuia.

Primul punct va avea un Opus în cel de-al doilea, dar cel de-al treilea nu va avea nici un Opus în cel de-al patrulea punct, ceea ce contravine legităţii opuşilor cu Coeficientul Logic 2, bine-rău, etc.

Datorită acestui fapt patrulaterul devine figura geometrică cea mai simplă pentru a forma primul poliedru, care este CUBUL, în cazul de faţă.

Astfel, punctului C, reprezentat prin Persoană şi Personalizări i se va forma un Opus pe circumferinţa cercului în D, care reprezintă Coeficientul Logic.

Pentru Multiversurile Existenţei Triunghiul Sacru este: A, Factorul Creator, B, Gîndul Originar, şi C, Persoana, care determină Coeficientul de Conştientizare care este prima cărămidă la edificiul infinităţii Multiverselor, adică al mulţimilor de o infinitate minus Una de Universe.

Patrulaterul cu laturile perfecte, pătratul, formează imaginea geometrică care este cubul şi bineînţeles imaginea fiecărei Personalizări în parte, adică celor Opuse Mie, deci, Existenţei, privite prin Coeficientul Logic 2 şi tridimensionalitate.

Pătratul este Primul Element al Coeficientului logic 2.

Faptul că suntem tributari logicii binare din Lumea noastră, înseamnă că nu putem discerne decît *Adevărul Absolut* şi Cunoaşterea Absolută, faţă de alte lumi unde alături de acestea sunt mult mai multe opusuri ale lor, sau chiar lumi cu coeficient logic binar dar acestea nici nu există fiind înlocuite de alte reprezentări.

Ne-am născut sub semnul cifrei 2 al logicii binare. Numărul de Aur este întotdeauna egal cu Coeficientul

Logic ale conştiinţelor lumii respective. Logica binară a binelui şi răului va avea Numărul de Aur 2!

Şirul numerelor lui Fibonacci spune cît se poate de clar acest fapt.

Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută sînt existente doar pentru lumile din Universurile unde conştiinţele sufletelor se axează pe Coeficientul Logic 2, după cum am spus adineaori, adică cei doi opuşi, bun -rău, frumos-urât, etc.

Pentru lumile din Universele unde Coeficientul Logic este mai mare de 2, alături de *Adevărul Absolut* şi Cunoaşterea Absolută mai sunt şi alte noţiuni asemenea lor dar şi diferite de acestea.

Numărul acestor noţiuni care sunt în plus, este în funcţie de numărul Coeficientului Logic.

Mai mult decît atît, sînt lumi unde *Adevărul Absolut* şi Cunoaşterea Absolută nici nu există, acestea fiind înlocuite cu alte înţelesuri opuse, sau asemănătoare lor.

Astfel pot fi lumi care să aibe coeficientul logic 2, dar *Adevărul Absolut* şi Cunoaşterea Absolută să nici nu existe, fiind înlocuite.

Eu, în calitate de Personalizare a Existenţei includ în Structura Personalizării Existenţei, Măsura Factorului Vieţii, cel ce dă măsura vieţii, şi Fiinţa, pe cînd alte şi alte Personalizări includ în Structura lor alte şi alte reprezentări total diferite de cele trei ale Existenţei, reprezentări care le determină ca fiind o infinitate minus Una de opuşi ai Mei.

Nici o Personalizare nu este identică cu cealaltă, chiar dacă fiecare posedă o infinitate minus Una de Coeficienţi Logici, fără să mai vorbim de structurile altor Mari Creatori şi Unici Întîmplători.

Formă geometrică de bază a Personalizării Existenţei cît şi al celorlalte Personalizări ale Persoanei, privite prin Coeficientul Logic 2 este pătratul, iar proiectată la nivel tridimensional este cubul, care devine şi formă geometrică a Existenţei, pentru Coeficientul Logic 2.

Toate Multiversurile Personalizărilor văzute prin intermediul Coeficientului Logic 2 şi proiectate în tridimensionalitate vor fi Piramida.

Personalizarea Existenţei în Coeficientul Logic 2 proiectată în tridimensionalitate deţine astfel 6 Multiverse, deci fiecărei feţe a cubului îi corespunde un Multivers.

Un Multivers se defineşte prin faptul că posedă în Structura sa o infinitate minus Una de Universe.

Astfel *Existenţa* posedă şase infinităţi minus Una de Universe, în toate cele şase Piramide ale cubului.

Şi pentru celelalte Personalizări vor fi tot şase Multiverse reprezentate prin cele şase Piramide ale cubului văzute prin prisma coeficientului logic 2 proiectat în tridimensionalitate.

Deci absolut toate Personalizările Persoanei ale Factorului Creator şi Unic Întîmplător pentru Coeficientul Logic 2 proiectat în tridimensionalitate provin din pătrat, au şase Multiverse, dintre care trei sunt mereu opuse altor trei, care includ în ele o infinitate minus Una de Universe cu reprezentări raţionale ale căror conştiinţe de sine sînt posesoarea unor logici de la nivelul monologic la cel binar cu cei doi opuşi pînă la logici cu o infinitate minus Una de opuşi.

Diferenţa dintre aceste Universe ale altor Personalizări şi Universele Personalizării Existenţei, este că în acele Universe nu există viaţă întrucît nu există Fiinţă, decît în foarte rare excepţii.

Conştiinţa raţionalizează pe principii total diferite decît cele înţelese de noi.

Toate aceste Universe se includ unele în altele prin Persoană, întrucît Personalizările sînt infinitatea Persoanei din care aceasta se scade.

Astfel sînt Universuri care se lovesc de corpul tău sau se află în tine dar care nu numai că nu conţin viaţă dar raţionalizează sub forme pe care nici măcar nu le poţi bănui precum sînt Universuri ale Existenţei care conţin viaţă şi au

Coeficientul Logic imens, care pentru tine este la fel de inexplicabil precum este raţiunea fără conştiinţă.

Coeficientul Logic determină şi numărul opuşilor. Pentru Coeficientul Logic 2 vor fi 2 opuşi, pentru Coeficientul Logic 3, trei opuşi, şi aşa mai departe pînă la un Infinit minus Unu de opuşi.

În (figura 3) se vede poligonul cu 5 laturi care este figura geometrică de bază pentru Coeficientul Logic 3, în tridimensional.

Tot în (figura 3) se observă că la niveul Gîndului Original mai apare o altă noţiune alături de *Adevărul Absolut* şi Cunoaşterea Absolută.

Această figură cu 5 laturi va forma proiectată la nivel tridimensional o altă figură geometrică diferită de cub care va avea feţele din 5 laturi.

Întotdeauna numărul elementelor din Gîndul Original vor fi egale cu numărul Coeficientului Logic, care la rîndul lui va fi egal cu numărul laturilor poligonului geometric de bază.

Raţionamentul prin care am determinat (figura 3) este: Coeficientul Logic 2 sau logică binară în tridimensional se reazămă pe cei doi opuşi, bine – rău, etc.

Cel de-al treilea Opus va fi în primul rînd mai puţin depărtat de Factorul Creator şi Unic Întîmplător, puţin mai mult de Gîndul Original, şi mai mult de Persoană, dar cel mai mult de Personalizare care este ultimul Opus determinat în cadrul logicii binare în tridimensional.

Astfel cel de-al cincilea punct va fi situat între Persoană şi Gîndul Original.

Deci pătratul este poligonul de bază pentru toate Personalizările Persoanei cu logici binare în tridimensional, în schimb pentru alte logici poligonul de bază se schimbă în funcţie de coeficient.

Aceasta este explicaţia pentru Coeficientul Logic 2 în tridimensional, dar pentru Coeficientul Logic 3, totul este schimbat, deoarece Factorul Creator şi Unic Întîmplător nu

are doar un singur Opus ca în cadrul Coeficientului Logic 2, ci doi opuşi.

În consecinţă Factorul Creator are doi opuşi B şi C, în totalitate trei opuşi.

Figura de bază pentru Coeficientul Logic 3 fără a fi privit tridimensional este Triunghiul.

Pentru Coeficientul Logic 4, Factorul Creator are alţi trei opuşi, în totalitate sînt patru opuşi.

Pentru Coeficientul Logic 5, Factorul Creator are alţi patru opuşi, în totalitate sînt cinci opuşi.

De ce pentru Coeficientul Logic 2 figura de bază este Pătratul, ca şi pentru Coeficientul Logic 4?

Răspunsul constă în reflectarea tridimensională!

Pătratul este latura Cubului, creîndu-l.

Deoarece figura de bază este Pătratul pentru Coeficientul Logic 2, în tridimensional va determina Cubul, ca şi pentru Coeficientul Logic 4, născînd SIMETRIA!

Aceasta este originea SIMETRIEI!

În (figura 4) se vede cum arată figura geometrică de bază în cazul Coeficientul Logic, Infinit minus Unu.

Numărul laturilor fiind Infinit minus Unu, poligonul se transformă în cerc căruia îi lipseşte un singur punct pentru a deveni perfect, punct prin care este reprezentat atît Factorul Creator şi Unic Întîmplător, cît şi Gîndul Originar cu o infinitate minus Una de opuşi ai Adevărului Absolut şi Cunoaşterii Absolute, cît şi Persoana cu Personalizările ce determină Coeficientul Logic.

În cazul altor Mari Creatori şi Unici Întîmplători explicaţia de la (figurile 2,3,4) nu mai devine valabilă, întrucît acolo în locul Persoanei, a Gîndului Pur şi a Personalizărilor sînt alte reprezentări care să dea alte şi alte figuri geometrice cu un număr ce poate atinge un Infinit minus Una de laturi faţă de exemplul poligonului primar care este pătratul în cazul Meu, ce va da un poliedru din ce în ce mai complex, ajungînd aproape de perfecţiunea cercului dar fără o unitate care să-i dea aura de Infinit,

urmînd ca aceasta să-i fie atribuită de către cercul Marilor Creatori şi Unic Întîmplători, la care se întorc toate, etern.

Încă odată adevăratul Număr de Aur care este cifra 2 îşi spune cuvîntul în legităţile Coeficientului Logic 2, în tridimensional, unde fiecare lucru are propriul său Opus.

Cubul devenind figura geometrică de bază care este împărţit în şase Piramide de propriile sale diagonale duse de la centru către cele şase feţe.

Fiecare Piramidă în parte simbolizează evoluţia de la simplu la complex de la originea O la complexul Infinit al bazei pătrate, care se măreşte continuu.

Vezi (figura 5), care prin cercul care încadrează cubul reprezintă Multiversele în cubul care redevine circumscris în sferă, pentru a deveni iarăşi acelaşi punct înconjurat de cerc.

Astfel totul începe şi se termină în TOT, valabil tot pentru Coeficientul Logic 2 proiectat în tridimensionalitate.

Factorul Unicităţii Absolute a Infinităţii, este Întregul Infinit ca sistem faţă de Infinitul ca structură, care este infinitatea Întregilor Marilor Creatori şi Unici Întîmplători. Astfel Infinitul se surpă în Infinit, primind sens!

Sensul pentru două infinite, pozitiv şi negativ este valabil numai pentru nivelul său Coeficientul Logic 2, pentru celelalte vor fi mereu alţi infiniţi în funcţie de coeficientul logic.

Pentru coeficientul logic 7 vor fi şapte infiniţi iar pentru 25, douăzeci şi cinci de infiniţi.

Astfel pentru Coeficientul Logic 2 al logicii binare, Bine – rău, plus Infinit se surpă în minus Infinit iar fiecare Mare Creator şi Unic Întîmplător vor Contempla Marile Lor Contemplări pentru Gîndul Originar, unde Adevărul Absolut şi Cunoaşterea Absolută sînt +1 şi -1, pentru infinitele pozitive, aceste două fiind opuse, şi 1 cu -1 pentru cele negative, suma lor fiind:

(+2 Cunoaştere Absolută) + (-2 Adevăr Absolut) = 0,
Deci rezultînd 0, valoarea Originii Gîndului Originar.

Se vede cum acest 0, care reprezentînd Originea, descoperă iarăşi importanţa covîrşitoare a Factorului Unicităţii Absolute a Infinităţii.

Astfel Factorul Unicităţii Absolute a Infinităţii devine iarăşi înconjurat de Infinitul Marelui Creator determinîndu-l să devină finit.

Adevărul şi Cunoaşterea Absolută, vor fi cele care se vor raporta ca prime entităţi diferite la infinităţile înconjurătoare ajutate de către Factorul Unicităţii Absolute a Infinităţii.

Astfel *Adevărul Absolut* şi Cunoaşterea Absolută vor fi reprezentate prin suma lor care este 2 ce se va raporta la Factorul Creator şi Unic Întîmplător care ţine mereu pavăză infinitului determinîndu-l finit prin însăşi unicitatea Sa, ajutat şi El la rîndul său de către Factorul Unicităţii Absolute a Infinităţii.

Astfel Factorul Creator şi Unic Întîmplător va fi mereu un Infinit minus Unu în cazul axei pozitive şi un Infinit plus Unu în cazul axei negative. Factorul Creator şi Unic Întîmplător se va scădea mereu infinitului la care se raportează, şi pe care-l va determina să devină finit. Semnul „∞” reprezintă Infinit. *Adevărul Absolut* şi Cunoaşterea Absolută fiind aceleaşi pentru fiecare Infinit în parte, pozitive pentru infinitul pozitiv şi negative pentru cel negativ dacă, şi numai dacă Una dintre acestea va fi întotdeauna opusă celeilalte.

Înseamnă că raportul dintre *Adevărul Absolut*, Cunoaşterea Absolută şi Factorul Creator şi Unic Întîmplător va fi în cazul Universelor pozitive:
[(+1)+(+1) Adevăr Absolut](∞-1) = (+2)(∞-1) şi
Pentru cele negative:
[(-1)+ (-1) Cunoaştere Absolută](∞+1) = (-2)(∞ +1).

După cum se vede, (∞-1) şi (∞+1), ne arată cum Factorul Creator se scade din fiecare Infinit pe sine cu o unitate 1, pentru a-l determina ca finit.

Deci raportul de bază valabil atît pentru infinitele negative cît şi pentru cele pozitive devine:
(+2)(∞ - 1) / (-2)(∞+1),
Raport matematic care în logica lumii tale nu poate avea un rezultat datorită infinitului, devenind astfel o funcţie nedeterminată, unde 2 după cum am precizat, reprezintă suma celor doi întregi care sunt *Adevărul Absolut* şi Cunoaşterea Absolută.

Astfel vom avea raportul dintre cei doi întregi:
(-2) / (+2) = (-1) sau (+6) / (-6) = (-1),
Pentru toate cele şase Multiversuri.

Dacă îi vom atribui valorii (-1) un punct pe cele trei axe
X, Y, Z ce tind către minus Infinit, ca în (figura 5), şi le vom uni, vom obţine un triunghi.

Cum fiecare Multivers este simetric cu opuşii săi, vom obţine la nivelul valorii 1 din partea pozitivă acelaşi triunghi.

Dacă vom uni laturile triunghiurilor respective rezultatul va fi un Tetraedru, adică un poliedru cu bazele triunghiulare, considerat a fi cel mai simplu poliedru de către logica binară.

Acel tetraedru este Prisma Sacră Triunghiulară al Multiverselor celor 6 Piramide, locul Paradisului Spiritualităţii, în care se află Starea Armonică a personalizării Existenţei, vezi (figura 5).

Datorită faptului că sunt 6 Piramide în Cub, unde fiecare în parte este un Multivers, iar Prisma Sacră Triunghiulară se află între valorile (+1) şi (-1), ale celor 6 Piramide unde fiecare Piramidă în parte este poziţionată pe cele trei axe a tridimensionalităţii X, Y, Z, deci ale Coeficientului Logic 2 proiectat în tridimensionalitate, înseamnă că fiecare Piramidă va avea jumătatea ei din

Prisma Sacră Triunghiulară, astfel în cadrul Cubului vor fi trei Prisme Sacre Triunghiulare aşezate în formă de stea care se vor intersecta fiecare la jumătatea lungimii lor în punctul de origine al Cubului.

Astfel vor fi trei părţi ale celor Trei Prisme Sacre Triunghiulare care vor avea capetele în valoarea (+1) pentru cele trei Piramide poziţionate către plus Infinit, sau pozitive şi în valoarea (-1), pentru celelalte trei Piramide poziţionate către minus Infinit sau negative. Vezi (figura 5 şi 6)

În (figura 6) sunt reprezentate cele şase Multiversuri care se oglindesc unele în altele, avînd Originea atît în vîrful Piramidelor cît şi la baza acestora precum Prismele sacre ale Spiritualităţii.

În fiecare origine a Multiverselor se află Starea Armonică din care o infinitate minus Una de Universuri se îndreaptă către vîrful Piramidei, părăsind treptat Starea Armonică, prin creşterea constantă a nivelului de entropie care le caracterizează, ceea ce duce la acumularea unor energii spirituale interne uriaşe, energii care vor exploda în vîrful fiecărei Piramide avînd loc BIG BANG-ul, care este vîrful Stării Dizarmonice.

Odată produsă explozia Big Bang-ului, Universele care au Trecut prin aceasta se vor întoarce către Armonie, pierzînd mereu din entropia fiecăruia, devenind mai ordonate, posedînd o simetrie din ce în ce mai perfectă, pierzînd odată cu energia spirituală a Big Bang-ului sau Stării Dizarmonice lucru mecanic, astfel redevenind un Univers Armonic.

Trecerea către Armonie nu se va face prin revenirea Universului respectiv în cadrul acelei Piramide din nou la punctul de Origine O, ci prin trecerea acestuia în cealaltă Piramidă cu semn Opus, din vîrful căreia va coborî către bază, pentru a fi retrimis iarăşi, odată ce a ajuns la bază în punctul Originii O, către vîrf, schimbînd sensul de la Armonie la Dizarmonie, pentru a trece într-o altă Piramidă.

Această imagine a celor 6 piramide este valabilă doar pentru Coeficientul Logic 2 proiectat în tridimensionalitate.

În (figura 7) se poate vedea clar diferenţierea dintre Triunghiul Sacru şi Triunghiul Profan, cît şi Elementele care le caracterizează pe acestea.Cu logica lumii noastre şi privind prin pespectiva pe care această lume o poate da unei astfel de aplicaţii, bineînţeles că unicul Element care poate deveni comun atît triunghiului Profan cît şi celui Sacru, este Persoana, întrucît la nivel de Persoană apare pentru prima dată Iluzia ce devine Element oglindit în Noţiune prin reflectarea în această a Personalizărilor.

Astfel Sacralitatea dispare odată cu apariţia Iluziei responsabilă de Profanitate. Sacrul va fi definit prin Factorul Primordial, Marii Creatori, *Adevărul Absolut* şi *Cunoaşterea Absolută* cît şi alţi asemenea factori cum sunt *Adevărul Absolut* şi *Cunoaşterea Absolută*, denumiţi prin Absolut X, care vor apare în funcţie de Nivelul Logic al lumii care îi raţionalizează.La un Nivel de 12 vor fi alţi 10 opuşi ai opuşilor acestora.

ANEXE GRAFICE

FIGURA 1

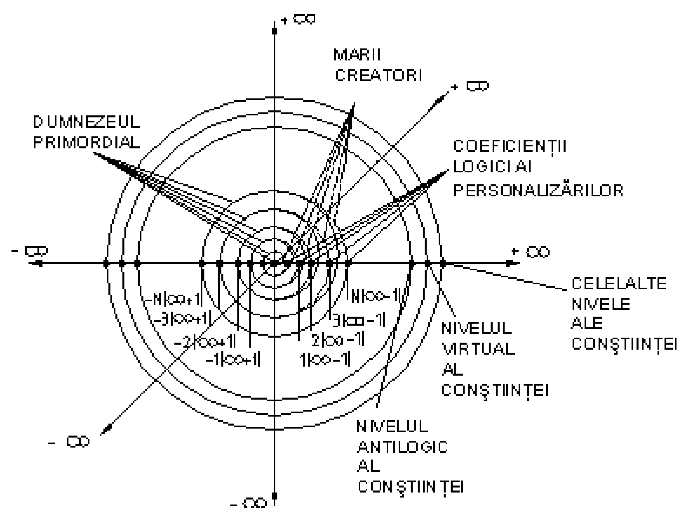

FIGURA 2

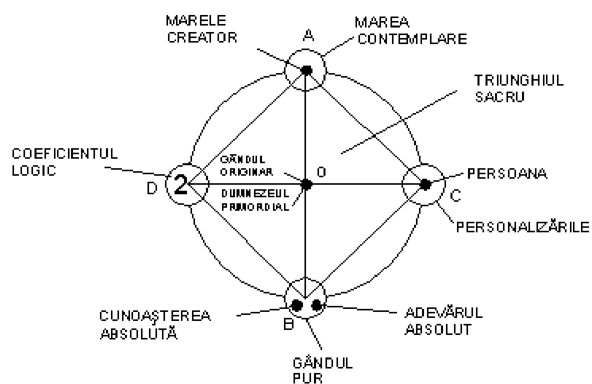

MARELE CREATOR
A
MAREA CONTEMPLARE
TRIUNGHIUL SACRU
COEFICIENTUL LOGIC
GÂNDUL ORIGINAR
O
PERSOANA
D
2
DUMNEZEUL PRIMORDIAL
C
PERSONALIZĂRILE
CUNOAŞTEREA ABSOLUTĂ
B
ADEVĂRUL ABSOLUT
GÂNDUL PUR

FIGURA 3

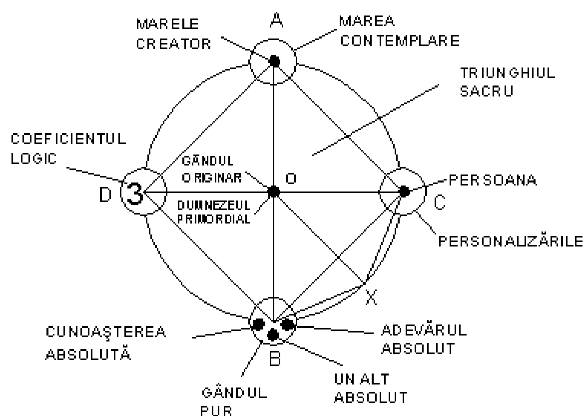

A
MARELE CREATOR
MAREA CONTEMPLARE
TRIUNGHIUL SACRU
COEFICIENTUL LOGIC
GÂNDUL ORIGINAR
O
PERSOANA
D
3
C
DUMNEZEUL PRIMORDIAL
PERSONALIZĂRILE
X
CUNOAŞTEREA ABSOLUTĂ
ADEVĂRUL ABSOLUT
B
UN ALT ABSOLUT
GÂNDUL PUR

FIGURA 4

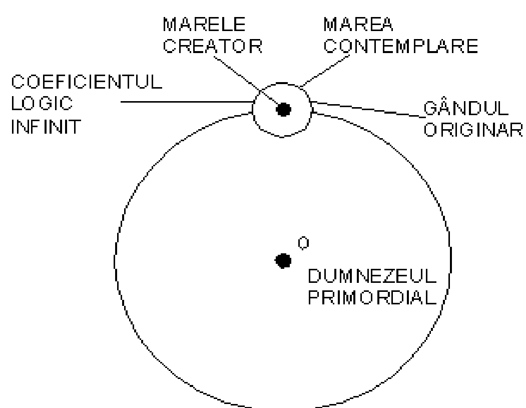

MARELE
CREATOR
MAREA
CONTEMPLARE
COEFICIENTUL
LOGIC
INFINIT
GÂNDUL
ORIGINAR
O
DUMNEZEUL
PRIMORDIAL

FIGURA 5

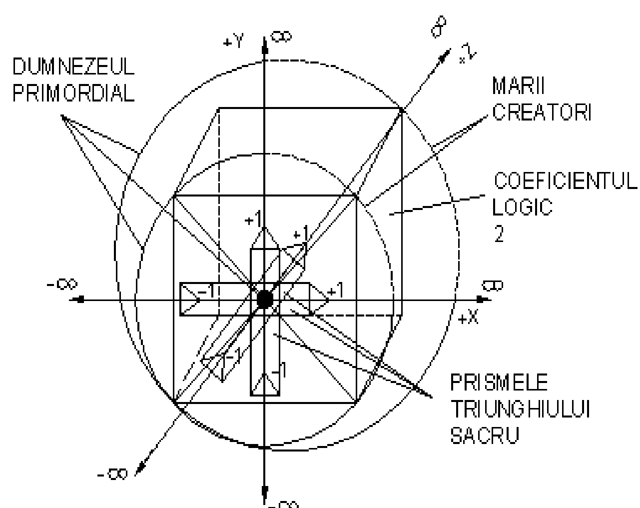
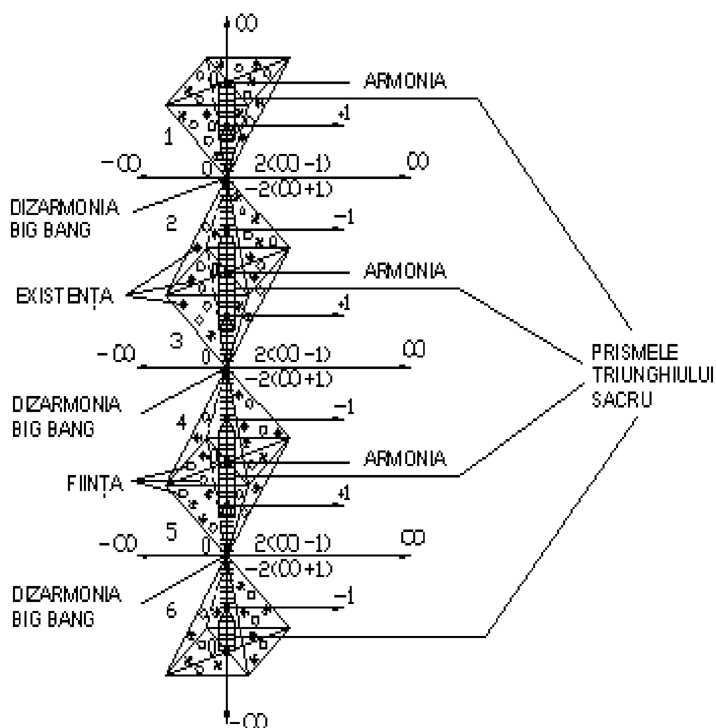

+Y
∞
∞
Z
DUMNEZEUL
PRIMORDIAL
MARII
CREATORI
COEFICIENTUL
LOGIC
2
+1
+1
-∞
-1
+1
∞
+X
-1
-1
PRISMELE
TRIUNGHIULUI
SACRU
-∞
-∞

FIGURA 6
CELE ŞASE MULTIVERSURI ALE EXISTENŢEI

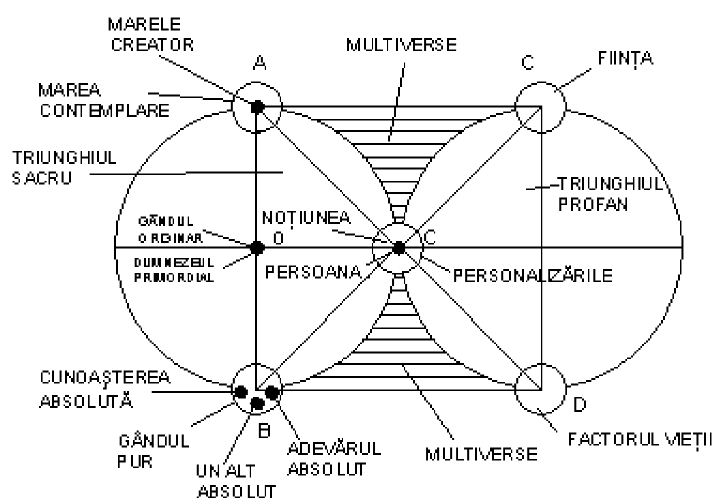

0→ ± ∞ DUMNEZEUL PRIMORDIAL ŞI MARII CREATORI

‡
‡ MĂSURA FACTORULUI VIEŢII
‡

2(∞-1) \
COEFICIENŢII LOGICI
- **2(∞+1)**/

FIGURA 7

MARELE CREATOR
A
MULTIVERSE
C
FIINȚA
MAREA CONTEMPLARE
TRIUNGHIUL SACRU
TRIUNGHIUL PROFAN
GÂNDUL ORDINAR
NOȚIUNEA
O
C
DUMNEZEUL PRIMORDIAL
PERSOANA
PERSONALIZĂRILE
CUNOAȘTEREA ABSOLUTĂ
D
GÂNDUL PUR
B
ADEVĂRUL ABSOLUT
MULTIVERSE
FACTORUL VIEȚII
UN ALT ABSOLUT